

Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

červen 2020 / ročník XXX

NOVÉNA

Diecéze v době
PANDEMIE II

Vikariát České
Budějovice – VENKOV

Jáhenské svěcení VIKTORA JAKOVIČE

DIECÉZNĚ-MISIJNÍ MEZINÁRODNÍ SEMINÁŘ
REDEMPTORIS MATER V ČESKÝCH BUDĚJOVICÍCH

Foto: Petr Samec

Srdečně Vás zveme na slavnostní mši svatou u příležitosti

JÁHENSKÉHO SVĚCENÍ VIKTORA JAKOVIČE

z Diecézně-misiijního mezinárodního semináře *Redemptoris Mater*
v Českých Budějovicích, kterou bude předsedat Mons. Vlastimil Kročil,
biskup českobudějovický, dne **13. června v 10:00 hod.**
v katedrále sv. Mikuláše v Českých Budějovicích.

Obsah

Editorial	3
Přijetí svátosti křtu v prachatickém hospici	3
Náš život je stále v Boží ruce, byl před koronavirem, je teď a bude i potom	4
Jak pracují katecheté v době koronaviru?	6
DCR připravuje a zve.	7
Teologická fakulta v čase pandemie	8
Peníze ze Sbírký pro Česko už pomáhají potřebným i v českobudějovické diecézi	9
Když je možnost oplatit dobro: Diecézní charita České Budějovice zaslala pomoc jihotyrolské Charitě	10
P. Mikuláš Selvek: Díky Bohu za 9 let v českobudějovické diecézi	11
Slovo života pro děti	12
Kněz potřebuje Milost Boží a důvěru lidu	14
Úspěšnost poutního místa spočívá v rozmožení a posilnění víry	16
Dopis čtenáře: Církev bázlivá a za zavřenými dveřmi	18
Děti, pojďte spolu s námi připravovat Diecézní pouť o vodě	18
Reakce na dopis: Církev bázlivá a za zavřenými dveřmi	19
Noc kostelů virtuálně	19
Noc kostelů	20
Diecézní pouť 2020	21
Premiéra koncertu rodin on-line v předvečer Mezinárodního dne rodiny	21
Tricáté narozeniny Bigy	22
Personalia	23
Novéna a Zasvěcení českobudějovické diecéze	24

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous – předseda,
P. Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.

Šéfredaktor: Ing. Petr Samec, Dr.

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: Inpress a.s., České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

**Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů
a nezodpovídá za obsah inzerce.**

Uzávěrka příštího čísla je 10. 6. 2020

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 25 Kč. Příspěvek na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u Sberbank cz, a.s.: 4120000636/6800, variabilní symbol 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto na titulní straně: Otec biskup Vlastimil při obřadu Zasvěcení českobudějovické diecéze Neposkvrněnému Srdci Panny Marie – kostel Nanebevzetí Panny Marie, Dobrá Voda u Nových Hradů, 13. května 2020; Foto: Michal Klečka / Člověk a víra

Editorial

Vážení a milí čtenáři,

na sklonku akademického roku, který je předzvěstí letního období prázdnin a dovolených, se Vám dostává do rukou nové číslo časopisu »Setkání«, jehož prostřednictvím se nejen „setkáváme“, ale dozvídáme se i něco nového o sobě navzájem a o našich aktivitách v rámci širokého společenství místní církve. Ta se bude v těchto dnech radovat z prvního plodu, který vzejde z několikaleté přítomnosti diecézně-misijního mezinárodního semináře *Redemptoris Mater* v Českých Budějovicích, neboť zde bude vysvěcen první jáhen do služby pro českobudějovickou diecézi.

Služba jáhna je v dnešní době zvláště důležitá a naléhavá. Vždyť ještě před tím, než jsou společenství křesťanů vedena, než mohou společně slavit eucharistii, musejí být napřed shromážděna a vybudována. A právě v tom má jáhen své důležité místo. Nemá tedy myslet jen na ty a být zde jen pro ty, kteří „ještě“ patří k církvi, ale má věnovat pozornost i těm, kteří zítra k církvi „patřit mohou“.

I jáhen má být připraven a schopen „*obhájit se před každým, kdo se ptá po důvodech jeho naděje, vždy s jemností a skromností.*“ (srov. 1Pt 3,15–16) Být služebníkem Božího slova není jen o předčítání evangelia při liturgii, ale i o evangelizaci jako takové. Jáhenská služba tak ve svém důsledku zpřítomňuje Boží lásku a je požehnáním pro církev i pro všechny lid.

Jsem přesvědčen o tom, že Bůh si nikdy nikoho nevybírá jen tak náhodně. S každým má svůj plán, a tak i prostřednictvím každého, kdo je ochoten ke službě, může Bůh konat mnoho dobrého. Kéž Duch Svatý mocně působí i dnes na naší společné cestě víry.

Mons. Vlastimil Kročil, diecézní biskup

Přijetí svátosti křtu v prachatickém hospici

V úterý o velikonočním oktávu se v prachatickém Hospici sv. Jana N. Neumanna uskutečnila vzácná slavnost. Jeden z jeho klientů, pan Jaromír, přijal svátost křtu. Delší čas po něm toužil. Jedné ze zdejších řeholních sester řekl: „Ve svém životě jsem byl grázl.“ Ona mu odpověděla: „Právě pro takové Ježíš přišel.“

Neměl šťastnou minulost. „V životě na mne vztáhlo ruku mnoho lidí,“ prozradil, „ale teprve v hospici jsem poznal, že se dá vztáhnout také, když mne chce někdo pohladit.“ Postupně se jeho rozhodnutí upevnilo. Nakonec se vyznal: „Toto prostředí mi pomohlo odpustit těm, kteří mi ublížili.“

Obřadu byly přítomny místní sestry boromejky, šedé sestry z Lomečku i personál hospice. Symbolicky, právě v momentě samotného křtu, se roztrhlo zatažené nebe a slunce svými paprsky ozářilo přítomné. Na závěr obřadu se zatáhlo a kolem začaly padat velké bílé vločky, symbol čistoty...

PhDr. et Mgr. Robert Huneš, MBA
ředitel Hospice sv. Jana N. Neumanna, o.p.s.

Napište redakci

Vážení čtenáři, uvítáme vaše názory a reakce na příspěvky v časopisu Setkání. Zapojit se můžete také formou diskusních příspěvků k jednotlivým nabízeným tématům, a to sdělením vlastního názoru či osobní zkušenosti.

Vaše reakce a příspěvky posílejte na e-mailovou adresu: setkani@bcb.cz, nebo na adresu redakce: Redakce časopisu Setkání, Biskupská 4, 370 01 České Budějovice.

Sestra Karmela (vlevo) se sestrou Tobií ušily asi 500 kusů roušek

NÁŠ ŽIVOT JE STÁLE V BOŽÍ RUCE, byl před koronavirem, je teď a bude i potom

Sestra Karmela z Kongregace Milosrdných sester sv. Kříže působí na poutním místě v Kájově a pracuje také jako nemocniční kaplan v Českém Krumlově. O tom jste si mohli přečíst v Setkání Ioni v prosinci. Zeptali jsme se jí, jak pandemie změnila zaběhlý život v Kájově.

Jak se epidemie koronaviru projevila ve Vašem běžném životě v Kájově?

Nařízení vlády a ministerstva zdravotnictví zasáhlo do našeho života podobně jako do života všech v České republice. Protože však do mé práce spadá také starost o kájovský komplex (kostel, faru, zahradu, poutníky apod.), mnoho času trávím i za normálních okolností „doma“. Vyhlášení nouzového stavu dalo stop všem akcím. Kostel byl uzavřen a nemohly se v něm konat bohoslužby pro farnost, ani plánované poutě (postní, květinová), či pravidelné nedělní zpívané nešpory a jiné farní akce. Také se nemohlo uskutečnit předvelikonoční jarní tvoření pro děti, na které se vždy těšíme.

Poutní kostel Nanebevzetí Panny Marie navštíví ročně několik tisíc návštěvníků. Většina z nich je ze zahraničí, ze sousedního Rakouska a Německa. Všechny nahlášené poutě a objednané prohlídky kostela byly postupně odvolány, a to až do konce srpna. Termíny byly většinou odloženy na neurčito, v mnoha případech až na příští rok. I když lidé k nám přicházejí celoročně, asi nejvíce poutníků přichází v květnu.

Zákaz návštěv v nemocnicích znemožnil mou službu v nemocnici v Českém Krumlově a nouzový stav omezil také mé návštěvy dalších seniorů v domácnostech. Stručně řečeno, epidemie koronaviru způsobila, že jsme zůstávaly víceméně jen v areálu fary. V současné době je zde se mnou sestra

Tobia, která tu již dříve dva roky působila a kájovské prostředí je jí dobře známé.

Z počátku byl nedostatek roušek, proto jsme se nabídly a začaly je šít. Pro kněze našeho vikariátu, pak pro farníky, pro hasiče, pro bezdomovce, pro obec Kájov. Nakonec jsme se nějakým způsobem dostaly do skupiny švadlen, která šila roušky pro město Český Krumlov. Byla to zajímavá zkušenost. Město Český Krumlov (koordinátorem této akce byl místostarosta Martin Hák), připravovalo pro své občany balíčky, které obsahovaly kromě informací o koronaviru také jednorázovou roušku a jednu šitou roušku i s návodem, jak si případně ušít další. Během dvou týdnů se ušilo do připravovaných balíčků víc jak 13 tisíc roušek. Další roušky se distribuovaly i do nemocnice. Skupina švadlen pro šití roušek měla výbornou organizaci. Každý den všechny švadleny jako spojka objížděl se svou dodávkou Ondra, který svážel všechny ušité roušky a případně nás zásoboval materiálem. Občas přivezl pro švadlenky od sponzorů i něco na povzbuzení, třeba výborný jablečný mošt. Jsme rády, že jsme se mohly do této akce zapojit. Vypotřebovaly jsme mnoho kilometrů nití a také zlomily dost jehel. Celkově jsme se sestrou Tobiou ušily asi 500 kusů roušek.

Později jsme se věnovaly pracím na zahradě a úklidu v domě – jen hlavní budova fary má 26 dvojitých špaletových oken. Je někdy skoro kaskadérský kousek, když je musíme ve výšce ně-

kolika metrů umývat zvenku ze žebříku. Také jsme zrenovovaly několik našich laviček, daly se do praní kostelního prádla apod. Kromě toho jsme se každý den modlily v kostele u Panny Marie a prosily ji o ochranu. Na výzvu našich biskupů v jejich Prohlášení k mimořádnému opatření vlády z 12. března, jsme se také připojily ve 20:00 k modlitbě za ukončení pandemie. Téměř každý den přijížděl z Českého Krumlova prelát Václav Pícha JC. D. nebo kaplan P. František Žák, kteří sloužili v kostele soukromou mši svatou. Naše poutní místo také dvakrát navštívil otec biskup Mons. Vlastimil Kročil – jednou soukromě a pak 10. května v rámci novény k Panně Marii.

Bylo nutné zrušit návštěvy nemocných?

Obavy z rychlého rozšíření neznámého viru vedly k radikálním opatřením. Sám virus, i různé způsoby nákazy a šíření, uzdravení nebo naopak podlehnutí nemoci obsahuje tolik neznámých, že se současná společnost prostě zalekla. A přestože odborníci virus intenzivně zkoumají, stále je něčím překvapuje. Na místě zodpovědných za nemocnici bych možná jednala stejně. Při mé pravidelné středěčnické službě v nemocnici navštívím i deset lidí, třeba na čtyřech různých odděleních. Bylo by nutné používat také ochranné prostředky, ale těch nebyl dostatek ani pro lékaře a sestry. A víme, že z důvodu bezpečnosti se mnohdy v nemocnici nemohl potkávat personál jednotlivých oddělení ani navzájem. V případě, že šel kněz udělovat svátosti nemocnému, museli příbuzní nemocného tuto návštěvu domluvit předem s personálem. Další seniory, které navštěvuji v Českém Krumlově v jejich domácnostech, jsem alespoň kontaktovala telefonem. Seniori bydlící doma tuto koronavirovou situaci nekomentovali nijak tragicky. Říkali, že oni stejně skoro nikam nechodí a jsou doma. Sledovali přenosy mše svaté na TV Noe, stěžovali si však, že špatně rozumí, protože když hůře slyší, více odezírají, což roušky neumožňují. Od začátku května je opět navštěvuji.

Mělo celkové zklidnění během epidemie vliv na Váš duchovní život? Co vám v této souvislosti epidemie dala a co vzala?

Život a setkávání s lidmi mě stále vede k přemýšlení. Koronavirus taky:

- Náš život je stále v Boží ruce, byl před koronavirem, je teď a bude i potom. Jen jsme na to dost zapomněli. Převládalo mínění, že máme vše ve svých rukou, že vše zmůžeme a nebyla to pravda a není.
- Snažit se být trochu soběstační, ne uuváženě nakupovat, ale třeba trochu hospodařit, jako naši předci – zavařovat, sušit, mrazit, udit...
- Stejně tak usilovat o soběstačný stát, neprodávat továrny a nepřenášet výrobu do zahraničí. Levné výrobky (nejen) z Číny se nakonec mnohonásobně prodraží.
- Opravdu musí být plošně otevřené obchody i v neděli?
- Přestali jsme věci hodnotit jako dobré a zlé, moudré a hloupé, důležité a malicherné. Věci hodnotíme podle toho, jak moc se o nich mluví a píše, jak jsou známé.
- Rodiny nejednou musely trávit více času spolu. Jaký je náš pohled na rodinu a jak o tu svou pečujeme?

K současné situaci s koronavirem bych měla jedno přirovnání: Rodiče mladého muže, který měl nehodu na motorce,

čekají netrpělivě na chodbě na lékaře, který jejich syna operuje. Ten vyjde a řekne: „Přežil to.“ Rodiče si oddechnou, lékař však dokončí: „ale bude mít trvalé následky.“

Vícekrát jsem od lidí slyšela, že už musela nějaká katastrofa přijít, protože svět je špatný, žijeme hrozně. A také, že nás Pán Bůh trestá! Jenže člověk dokáže reflektovat jen to, co prožil, co se mu stalo, nikoli to, co se mu nestalo. Bůh dělá vše pro člověka, tak to bylo na začátku, a tak je to i nyní. On nás pořád neskutečně chrání. Kdyby na nás měla dopadnout hrůza všech našich špatných rozhodnutí a skutků, divili bychom se. Vzpomněla jsem si na vyprávění jednoho muže, který pro velké kolony na silnici nestihl odlet letadla do zahraničí na nějakou jeho důležitou přednášku. Považoval to za škodu. Ale jen do té chvíle, než slyšel, že letadlo mělo havárii. Nevím, co mi období s koronavirem vzalo, ale rozhodně mi znovu připomnělo, že život je Boží dar, že je krásný a krátký.

Nyní probíhá 2. etapa opravy poutního areálu Kájov (bude ukončena v roce 2022). Komplikuje vám oprava život, nebo se na ní nějak podílíte?

Právě probíhá revitalizace a zpřístupnění západního křídla fary a zahrady. Na opravách se oficiálně nijak nepodílím. Ale až do koronaviru měla na faře stavba zázemí při kontrolním dnu, což bylo většinou každé dva týdny. Několik restaurátorů a jiných dělníků v našich prostorách přespávalo. Jelikož zde bydlím, občas něco připomenou nebo upozorním na něco, co člověka, který to tu nezná, prostě nenapadne. Při první etapě oprav jsem stále musela zpřístupňovat kostel, kaple a jiné prostory pro různé práce a hlídat, aby se při nekontrolovatelném pohybu různých neznámých osob něco neztratilo.

A komplikace? Někdy hluk, někdy různá omezení, stále prach. Jdu večer zkontrolovat a zamknout kostel, je silná bouřka, zjistím, že protéká klenbou voda, silný vítr poškodil plachty – informuji stavbu. Zjistím, že nejde internet a telefon – pod okny se bagruje. Chystám se odjet, přijdu ke garáži – před garáží nahnatá hlína a půlmetrový výkop, který tam před hodinou nebyl. Při opravách kostela a hlavně cesty u vstupu kostela jsme musely několik skupin turistů odmítnout. Kvůli současným opravám jsme musely uzavřít veřejné WC, ubytovnu pro poutníky a další prostory, které jsou běžně hojně využívané a které potřebujeme. Vlastně téměř denně se objeví nějaké nečekané překvapení.

Na druhou stranu je hezké vidět pod ruce mistrů kameníků, tesařů, malířů, restaurátorů a jiných odborníků. Opravená střecha kostela, zářící nová fasáda a restaurované fresky, kameny vydlážděný chodník – není to jen práce, to vše je i umělecké dílo.

Do Kájova lidi přitahuje nádherný kostel a přilehlý areál. Je tu skutečně krásně. Moc si však přeji, aby k Madoně do Kájova přicházeli lidé právě kvůli ní a Bohu, ke kterému nás vede a u kterého se za nás přimlouvá. Že nemáme víru? I učedníci Ježíše prosili: „Dej nám více víry!“ Vždyť u Boha není nic nemožného.

Sestro Karmelo, děkuji za rozhovor.

Ptal se Petr Samec

Jak pracují katecheté v době koronavirové?

Mnoho pracovních profesí a pozic zastihla proti-koronavirová opatření a změnila či na nějaký čas zastavila jejich fungování. Nejinak je tomu i v práci učitelů náboženství a pastoračních pracovníků. Nemohli jsme chodit do škol na výuku náboženství či s projekty do různých tříd a většinu své pracovní doby jsme pracovali z domova.

Katecheté samozřejmě ani v době „virové“ nezhálejí: „Jsou v kontaktu s rodinami ve svých farnostech, vytvářejí materiály pro webové stránky i virtuální výuku, vzájemně se povzbuzují ...“ říká Lenka Hanžlová z vikariátu Prachatice. Některé vikariátní zástupkyně pro katechezi se s námi podělily o to, co dělaly, když byly zavřené školy a kostely.

S Marií Šittovou z tábořského vikariátu zjišťujeme, že práce s dětmi a s dalšími lidmi neubyla, ale změnila se její forma a metody. „Koronavirová opatření nás zasáhla uprostřed mnoha rozpracovaných aktivit – postní programy ve farnostech, přípravy na první svatě přijímání, vstupy do škol s velikonočním zaměřením, příprava dětské vikariátní pouti. Práce katechety je založená na osobním kontaktu s dětmi, s lidmi – a to najednou nebylo možné. Hledali jsme nové cesty, jak tento osobní kontakt alespoň částečně nahradit – a tak jsme byli nuceni začít učit se pohybu ve virtuálním prostoru. Spolupracujeme s kolegy přes různé aplikace na programech, které pak můžeme předávat dál dětem e-mailem nebo připravujeme projekty, které po uvolnění opatření budeme moci nabídnout ve školách v rámci „Vstupů do škol“ (Černý rytíř P. Toufar, Děkaný kostel v Táboře, Nulový hlad). Před Velikonocemi jsme takto virtuálně spoluvytvářeli pro internetovou podobu časopisu DUHA „Křížovou cestu proti strachu“, v květnu takto vzniká mariánské téma „S Marií proti strachu“, které směřuje k Letnicím. Zajímavou zkušeností pro mne bylo oslovení ředitelů domovů pro seniory v celé diecézi s nabídkou videí v cyklu příběhů a písní P. Tomase van Zavrela „Pozdrav lásky a pozhánání“. S řediteli domovů pro seniory jsem sice nebyla v přímém osobním kontaktu, ale alespoň telefonickým, a mnozí z nich vyjadřovali velkou vděčnost za to, že na jejich babičky a dědečky někdo takhle myslí v jejich nelehké situaci. Takže jsem vlastně, i když jen jako pouhý prostředník, „slízla smetanu“.

Jako každý rok jsme připravovali **dětskou vikariátní pout'** – tentokrát ve Veselí nad Lužnicí. Z důvodu proti-koronavirových opatření jsme ji sice původně chtěli úplně zrušit, ale pak jsme se rozhodli (děkujeme Martině Fürstové za pobídnutí :-)) pokusit se ji prožít také virtuálně. Tak snad nás nezradí technika a děti z tábořského vikariátu i jejich rodiny se budou moci sejít na www.klokoty.cz 18. května v 9 hodin.

Na měsíc červen plánuji setkávání s dětmi, které se připravují k 1. svatému přijímání, aby pak na konci září mohly tuto svátoost slavnostně přijmout. O prázdninách, doufám, se s dětmi potkám na pobytovém i na příměstském táboře, které také již delší čas připravujeme.“

Hora Blahoslavenství v Nové Cerekvi – projekt „S Ježíšem na hoře“

Také Markéta Grillová z prachatického vikariátu, která je pro naši diecézi pověřena „Vstupy do škol“ a metodologií, se svěříla s tím, že tento čas mimo jiné využívá k přípravě výukových programů a vstupů do škol, které budou moci využít i ostatní lektori. Ještě v dubnu nám poslala program s názvem „Svatojánský kraj“, při němž se děti seznámí s lidovými tradicemi svatojánské noci a se třemi významnými světci jménem Jan; z toho dva z nich jsou neodmyslitelně spjati s naším krajem, tedy s českobudějovickou diecézí. S dětmi z náboženství a s jejich rodiči komunikuje spíše prostřednictvím e-mailů, preposíláním nabídek, možností na prožívání Velikonoc apod. Například před Velikonocemi si dříve s dětmi připomínala židovskou macesovou večeři a Poslední večeři a dětem přinášela na hodinu nekvašený chléb, který sama doma připravila. Letos poslala dětem e-mailem recept, aby si samy chléb doma udělaly. Během velikonoční doby se také pustila do natáčení nedělních katechezí pro starší děti. „Jsem zvyklá připravovat a vést biblické hodiny pro dospělé. To nyní nemohu, ale věnuji skoro stejný čas přípravě katechezí pro děti. I když se to nezdá, je to těžké. Často strávím

i několik hodin natáčením, než můžu pustit pět minut videa pro děti do světa," říká Markéta Grillová.

Bohaté zkušenosti s natáčením videokatechezí již má také **Martina Fürstová z Diecézního centra pro katechezi**. Ke konci postní doby Martina začala natáčet **videokatecheze**, ve kterých přiměřeným a přitažlivým způsobem přibližuje dětem evangelium, které se v tu neděli zrovna čte při mši svaté. Rodiče s dětmi se na video mohou v pohodlí a v klidu domova podívat, porozumět tomu, co se stalo a popovídat si o tom či udělat si nabízenou aktivitu k prohloubení sdělení evangelia. Jedna maminka k tomu napsala: „Dobrý den, naše děti strašně moc rádi luští Vaše křížovky, moc za ně děkujeme i za katecheze p. Martiny Fürstové, moc chválíme, moc nám pomáhají při domácí rodinné mši.“

Hanka Pechová z vikariátu Pelhřimov nám přiblížila, jak v obvyklých programech pro postní dobu pokračovali i dále v době velikonoční: „K prožívání doby postní nám v Pelhřimově pomáhaly scénky z biblických postavček, které se vždy vztahovaly k textu nedělního evangelia. Takže při soukromé návštěvě kostela jsme se mohli vždy znovu rozpo-
menout na nedělní evangelium a nechat se doprovázet jeho myšlenkou po celý týden. Letos v této mimořádné době jsme v této aktivitě pokračovali i v době velikonoční.“

V několika našich farnostech jsme se ještě v době postní zapojili do projektu z brněnského katechetického centra s názvem „**S Ježíšem na hoře**“. Zde se k nám mohl přidat každý, kdo chtěl naslouchat Ježíšovu programu **8 blahosla-
venství** a zkusit v jejich duchu také prakticky žít. Protože pak v době pandemie zůstala většina našich kostelů zavře-
na, umístili jsme se svolením autorů náměty pro další týdny na webové stránky našich farností, abychom alespoň tímto způsobem mohli pokračovat, a tak společně prožívat postní dobu. V Pelhřimově byl kostel otevřen každý den, a tak zde na naši horu průběžně (tiše) přibývaly papírové postavičky lidí, kteří přicházeli naslouchat Ježíšovi. Ale nakonec ani v za-
věřených kostelích nezůstal Ježíš na hoře sám :-). Díky všem, kteří se rádi připojili a vytrvale pokračovali i na dálku v našem společném prožívání doby postní i doby velikonoční!“

V Jindřichově Hradci na to šli ještě jinak. Od začátku se snažili být s dětmi v kontaktu a pokračovat i ve výuce nábo-
ženství. Ale jak se svěříla **Eva Hejdová**, ne všechny děti se tomu mohly plně věnovat, protože mají hodně učení ze školy. V jejich zadání pro děti bylo, aby nakreslily obrázky a nahrá-
valy krátké audio popisy částí biblických příběhů. Z těch ob-
rázků a audio nahrávek na webových stránkách proboštství v Jindřichově Hradci vznikla pěkná galerie. Některé úkoly a obrázky se týkaly záchrany Izraelitů z Egypta a 10 ran, kterými Hospodin skrze Mojžíše a Árona ukazoval v Eryp-
tě svoji moc, jiné zase Velikonoc a Ježíšova Zmrtvýchvstání.

Jak to bude dál, v uplynulém období nikdo pořádně nevěděl, ale všichni jsme si uvědomovali, že na nic nejsme sami, vždyť i spolu jsme navzájem byli ve spojení, kdykoliv jsme si mohli poradit, pomoci, povzbudit se.

Iva Hojková

DCR připravuje a zve...

Nevzdáváme to – můžete se těšit i na akce, které na jaře musely být zrušeny!

Jarní kurz přípravy na manželství v roce 2020 právě probíhá, v měsíci červnu můžete ještě absolvovat té-
mata: **duchovní rozměr manželství 9. 6., manželský slib 16. 6.** Setkání se konají vždy v úterý večer od 19:30 do 21:00 hodin. Můžete se přihlásit se na našich webových stránkách nebo na t. č. 731 402 981, následně se domluvíme na doplnění celé pří-
pravy.

Zveme na **setkání rodičů po ztrátě dítěte „Nejste sami“**. Koná se vždy **poslední středu v měsíci v 17:30, v červnu 24. 6. 2020 v sále Děkanství u sv. Mikuláše v přízemí**. Na-
bídnete prosím těm, kterých se akce týká.

**Týdenní duchovně relaxační pobyt rodin s názvem „Ne-
bojte se, radujte se“** v domě sv. Vintíře na Dobré Vodě u Hartmanic v termínu **12.–18. 7. 2020**. Programem **provází P. Petr Hruška z Chebu**. Přesnější informace včetně přihlá-
sky najdete na našich webových stránkách. V případě dotazů a nejasností, volejte na 731 402 981. **Máme ještě volná místa!**

Dále připravujeme akci na **sobotní odpoledne „Ztráty a ob-
jevy“ 19. 9.** Je určena **pro děti, kterým někdo zemřel**. Jed-
ná se o příjemné odpoledne plné aktivit pro děti nejrozličnějšího věku. Cílem akce je vytvoření prostoru pro starosti, hledání odpovědi na otázky, které se v souvislosti s touto životní si-
tuací objevily. Přesnější program najdete na www.dcr.bcb.cz

Představení **Šťastný princ Oscara Wilda** Divadla Lampion z Kladna v **dramatizaci Radka Malého a Matěje Formana**. Koná se **13. 10. v 18:00 v Divadle J. K. Tyla v Třeboni** (za neuskutečnění květnový termín). Představení je určeno pro celou rodinu a vede malé i velké k nepomíjivým hodnotám soucitu a lásky, které jsou silou proto, aby člověk nepropadl smutku, ale uměl prosadit v životě to dobré a nemyslel jen na sebe. Akci pořádáme ve spolupráci s domácím hospicem Kleofáš.

Duchovní víkendová obnova pro rodiny s dětmi s hostem Mons. Václavem Malým ve dnech 27.–29. 11. v Panském domě v Rožmitálu pod Třemšínem (za neuskutečnění kvě-
tnový termín). Dodržíme obvyklé schéma dopolední přednáš-
ky zvlášť pro rodiče (během ní je zajištěno hlídání dětí) a další. Čeká Vás ticho a zastavení v krásném prostředí, ale i program pro celou rodinu, prostě **dobrá příprava na adventní čas**.

Přihlášky a další informace o našich aktivitách, plánech a jiné články najdete na www.dcr.bcb.cz

Těšíme se na setkání s vámi na některé z našich akcí.

Teologická fakulta v čase pandemie

Dveře Teologické fakulty jsou zavřené už dva měsíce. Tam, kde denně proudily stovky lidí, je dnes ticho, které jen sem tam narušují tiché kroky pracovníků zajišťujících nezbytný provoz budovy. Tento klid je pouze zdánlivý, protože stejně jako jiné vzdělávací instituce přesunula i naše fakulta většinu svých aktivit do virtuálního prostředí internetu.

Doc. ThDr. Rudolf Svoboda,
Th.D., děkan TF JU

Vyučující a studenti spolu komunikují na dálku ze svých domovů. Troufám si říci, že jsme na tuto situaci byli připraveni poměrně dobře, protože už spoustu let realizujeme dálkové studium, při kterém je nejen on-line komunikace, ale třeba také zadávání práce, přednášení i zkoušení s využitím nejrůznějších programů a aplikací, docela běžnou věcí.

Velmi jsem ocenil, že si zaměstnanci a studenti fakulty od počátku zachovali na jedné straně rozumný nadhled, se kterým přijali nutná vládní opatření, a na straně druhé se mnozí okamžitě dobrovolně zapojili do aktivit na pomoc těm, kterým situace kolem koronaviru nečekaně zkomplikovala život. Naši studenti oboru sociální práce byli – a stále jsou – připraveni okamžitě nastoupit kamkoli do sociálních služeb, kam budou povoláni. Od počátku jsme v kontaktu jak s krajským úřadem, tak i s některými spřízněnými poskytovateli sociálních služeb, kteří mají s našimi studenty a absolventy tak dobré zkušenosti, že si chtěli již dopředu zajistit jejich případnou pomoc, kdyby se ukázalo, že se nákaza šíří s takovou rychlostí a dopady, které stávající personál nemůže zvládat. Hned v počátcích epidemiologických opatření, kdy ještě nebyl dostatek ochranných pomůcek, šli někteří pracovníci fakulty ve svém volnu roušky, abychom jimi mohli naše studenty vybavit, pokud by museli nastoupit do prostředí, kde by hrozila nákaza.

Naštěstí se obavy nenaplnily a nyní – s postupným rozvolňo-

váním vládních opatření – se i na fakultě vracíme ke kontaktním setkáváním se studenty.

Podmínky pořádání takových setkání jsou samozřejmě pevně dané a jsou určeny jen pro malé skupinky studentů. Přísná hygienická pravidla jsou však jen malou cenou za to, že se můžeme potkávat a mluvit spolu tvář v tvář. Technika nemůže dlouhodobě nahradit osobní setkávání, o tom nás doba kovidová ještě více utvrdila. Ovšem návrat k normálu nějakou dobu potrvá.

Každá krajní situace s sebou přináší příležitost podívat se na dosavadní lidské konání s určitým odstupem. Člověk tak má možnost uvědomit si, co je skutečně podstatné – a třeba i účinným způsobem změnit svůj život. Nelehké situace, kterým jsme v posledních týdnech museli čelit v souvislosti s mimořádnými opatřeními kolem pandemie COVID-19, mi potvrdily to, co si myslím již léta: Teologická fakulta není pouze budova v centru města, netvoří ji obrazně řečeno jen cihly a malta. Fakulta – a obzvláště ta naše – je především společenstvím vyučujících a studentů, kteří se snaží naplnit své poslání služby Bohu a lidem. K tomu nám daly uplynulé týdny příležitost, která ještě zdaleka nekončí – kterou jsme s pokorou přijali a za kterou děkujeme. Děkujeme Bohu také za to, že nad členy naší široké fakultní rodiny a jejich blízkými drží svou ochrannou ruku. Věřím, že tento čas pro nás všechny byl, je a bude požehnaný.

Rudolf Svoboda,
děkan TF JU

Peníze ze SBÍRKY PRO ČESKO už pomáhají potřebným i v českobudějovické diecézi

Diecézní charita České Budějovice má již k dispozici svůj díl z veřejné *Sbírky pro Česko: Na vlně pomoci proti bezmoci!* určené pro přímou finanční pomoc lidem, kteří se v souvislosti s vládními opatřeními proti šíření onemocnění covid-19 ocitli v náročné životní situaci. Potřební z celého území českobudějovické diecéze se s žádostí o finanční pomoc mohou obrátit na nejbližší místní Charitu.

Samoživitelé, senioři a osoby se zdravotním postižením, lidé, jež přišli kvůli přijatým bezpečnostním opatřením o finanční příjem nebo rodiny, které žily od výplaty k výplatě a v důsledku pandemie covid-19 se ocitly bez příjmu. Ti všichni se mohou obrátit na Charitu s žádostí o pomoc se zabezpečením základních životních potřeb. **Sbírka pro Česko: Na vlně pomoci proti bezmoci!** začala pomáhat v jednotlivých regionech. Ze sbírky mohou být uhrazeny například léky, nájemné či jiné potřebné věci. Podpora ze sbírky se nevztahuje na splácení dluhů lidí, kteří jsou v exekuci nebo insolventi. Zadluženým lidem bude možné poskytnout finanční pomoc pouze na zajištění základních životních potřeb nebo na chod domácnosti, a to tehdy, pokud budou vyčerpány jiné možnosti sociální podpory.

Jak mohou lidé o pomoc zažádat?

Současní klienti charitních služeb po celé českobudějovické diecézi se mohou obrátit na svého sociálního pracovníka v jakékoli Charitě. Ostatní zájemci o pomoc mohou kontaktovat pověřeného pracovníka diecézní Charity (Mgr. Lucie Klimesová, tel.: 731 402 803, e-mail: lucie.klimesova@dchcb.charita.cz, PO–PÁ 8:00–15:00), kde dostanou kontakt na pracovníka sociální služby v blízkosti bydliště.

„S žadatelem sociální pracovník charitní služby detailně probere jeho situaci. Pokud pracovník zjistí, že žadatel už využil veškerou dostupnou pomoc, může se zájemcem vyplnit žádost o přidělení finanční pomoci ze Sbírky pro Česko. Všechny žádosti z diecéze posuzuje odborná komise, jejímiž členy jsou zástupci lokálních Charit v českobudějovické diecézi,“ informuje metodička diecézní Charity Eva Předotová. „Budeme se prostřednictvím on-line videohovorů scházet každý týden, aby se potřební dočkali pomoci co nejrychleji,“ doplňuje vedoucí Občanské poradny Pelhřimov a zároveň členka komise Jana Horáková.

Příběh paní Kamily

Mezi prvními podpořenými z veřejné sbírky je i paní Kamila (50 let), klientka Intervenčního centra, která se s podlomeným zdravím a po nelehkém období života s týrajícím partnerem ocitla bez finančních prostředků. Paní Kamila koncem ledna letošního roku vyhledala Intervenční centrum pro osoby ohrožené domácím násilím při českobudějovické diecézní Charitě, protože už dále nemohla snášet dlouhodobé týrání svým partnerem. Postupně se připravovala na odchod z domova. Její invalidní důchod však nepostačoval k tomu, aby zvládla zafinancovat vlastní bydlení a podlomené zdraví jí znemožňuje pracovat. Kamile se však podařilo začátkem března najít vhod-

ný podnájem, vzhledem ke gradujícímu psychickému i fyzickému násilí to bylo jediné možné řešení. Napadání od partnera totiž s vyhlášeným nouzovým stavem postupně nabíralo na intenzitě. Paní Kamila se rozhodla zrealizovat odchod v obtížných podmínkách v polovině března. Vzhledem k tomu, že v březnu byla ještě Úřadem práce ohledně příspěvku na bydlení posuzována společně s partnerem, byla podpora zaslána na jeho účet. Pod výhrůžkou musela partnerovi navíc odevzdat také celý svůj invalidní důchod. Další sociální dávky měly dorazit s velkým zpožděním. Kamila tak zůstala bez peněz a vyhlídka na nový život se vzdalovala. Na nájem si musela půjčit od rodiny a kamarádky, aby „přežila“. Nezbyvaly jí peníze ani na nezbytné léky. Diecézní Charita jí poskytovala alespoň potravinové a hygienické balíčky. Kamila však stále dlužila nemalou částku za nájem a hrozilo tak, že o nové bydlení přijde. Sociální pracovníce ji nabídla možnost zažádat o pomoc z veřejné **Sbírky pro Česko: Na vlně pomoci proti bezmoci!** Žádost paní Kamily byla schválena, bude moci zaplatit nájem v novém bytě, koupit si potřebné léky a začít nový život.

Rozdělování financí ze **Sbírky pro Česko: Na vlně pomoci proti bezmoci!** pravděpodobně potrvá až do podzimu. Stejně tak nadále trvá možnost přispět do této sbírky.

- Sbírkový účet: 44665522/0800, VS 90619
- Jednorázová nebo trvalá DMS na číslo 87 777 ve tvaru:
DMS CHARITAPOMOC 30, 60 nebo 90
DMS TRV CHARITAPOMOC 30, 60 nebo 90

Více informací také na <https://bit.ly/Sbirkaprocesko>

Děkujeme všem dárcům, kteří se již do sbírky zapojili a dali tak šanci lidem, kteří v důsledku nouzového stavu nemohou zabezpečit základní životní potřeby pro sebe a své blízké.

Martina Baráková,
Diecézní charita České Budějovice

Paolo Valente – ředitel Caritas Diocesi Bolzano-Bressanone – převzal 28. dubna 2020 dar od Diecézní charity ČB

Když je možnost oplatit dobro: Diecézní charita České Budějovice zaslala pomoc jihotyrolské Charitě

Pomoc, stejně jako pandemie covid-19, nezná hranice. Před 18 lety přišla do jihotyrolské diecézní Charity žádost z českobudějovické diecézní Charity o finanční pomoc potřebnou pro řešení následků ničivých povodní. Nyní Diecézní charita České Budějovice měla možnost alespoň částečně oplatit tehdejší laskavost. Ve spolupráci s občanským sdružením Cesta 121 vyslala do severní Itálie ochranné pomůcky pro boj s koronavirem.

**DIECÉZNÍ CHARITA
ČESKÉ BUDĚJOVICE**

V roce 2002 se jižní Čechy potýkaly s ničivými povodněmi. Diecézní charita České Budějovice tehdy poprosila jihotyrolskou Charitu o pomoc. „*Velice si vážíme pomoci, kterou jste nám před 18 lety poskytli a chceme vám ji v nynější mimořádné situaci alespoň trochu oplatit,*“ napsal letos v dubnu ředitel Diecézní charity České Budějovice Jiří Kohout svému protějšku v Charitě diecéze Bolzano-Bressanone.

DCHČB poslala do Jižního Tyrolska ochranné pomůcky. Dne 28. dubna dorazila do italského Bolzana zásilka z Českých Budějovic, kterou převzal Paolo Valente, ředitel Caritas Diocesi Bolzano-Bressanone. „*Ve všech našich zařízeních musíme dodržovat předepsané bezpečnostní a hygienické standardy. Ochranné pomůcky jsou nyní nedostatkovým zbožím, takže jsme vděční našim přátelům z Českých Budějovic za tuto podporu,*“ doplnil Paolo Valente.

Diecézní charita České Budějovice poslala italské Caritas Diocesi Bolzano-Bressanone dezinfekci Anti-COVID, rozprašovače na dezinfekci, ochranné brýle, ochranné štíty, bavlněné roušky, jednorázové roušky a rukavice v celkové hodnotě 162 tisíc Kč.

„*Do pomoci se zapojilo i občanské sdružení Cesta 121 nabízející pomoc stárnoucím kněžím a kněžím v tísní, jehož ředitel*

Antonín Randa je členem Rady Diecézní charity Č. Budějovice. Cesta 121 přidala do zásilky dezinfekci a roušky jako dar kněžím v Bolzanu a okolí,“ uvedl ředitel Diecézní charity České Budějovice Jiří Kohout.

Caritas Diocesi Bolzano-Bressanone se významně finančně podílela nejen na odstraňování následků ničivých povodní v roce 2002 a podpoře nejvíce zasažených rodin. Podpořila také několika velkých projektů v českobudějovické diecézi – budování Domu klidného stáří sv. Anny v Sousedovicích u Strakonice (2004) nebo na výstavbě Domu sv. Františka ve Veselí nad Lužnicí (2005), který letos v říjnu oslaví 15 let svého fungování.

Caritas Diocesi Bolzano-Bressanone (Diecézní charita Bolzano-Bressanone) svými službami podporuje lidi v nouzi v jihotyrolské provincii Bolzano v severní Itálii. Caritas pomáhá lidem v obtížných životních situacích – zadluženým, osamělým, nemocným, nakaženým HIV a AIDS, lidem propuštěným z vězení, ženám a mužům žijícím na ulici, lidem se závislostmi nebo duševním onemocněním, cizincům a migrantům hledajícím ochranu a práci v Jižním Tyrolsku a dalším potřebným.

Martina Baráková
Diecézní charita České Budějovice

P. MIKULÁŠ SELVEK:

Díky Bohu za 9 let v českobudějovické diecézi

P. Mikuláš Selvek, O. Praem, představený milevského kláštera, strávil službou v naší diecézi 9 let. Nyní byl povolán k nové službě do Strahovského kláštera. Otiskujeme jeho krásný dopis na rozloučenou s naší diecézí. Do dalších let přeje redakce P. Selvekovi Boží požehnání a také trvalou přízeň jeho patrona sv. Mikuláše. Prosíme vzpomeňte na něho ve svých modlitbách i Vy.

V roce 2011 na svátek sv. Jana Nepomuckého mě náš pan opat Michael Pojezdský na Strahově pozval do své pracovny a s taktem se mně zeptal, jestli bych byl ochotný jít do komunity v Milevsku a vzít si na starost farnosti po P. Norbertovi Vehovském, který tehdy spravoval farnosti Hoďušín, Jistebnice a Sepekov. Byla to pro mě změna po devíti letech na Vysočině v Jihlavě, kam jsem byl vyslán jako novokněz v roce 2002. Tuto nabídku jsem přijal velmi rád, protože jsem se na milevskou komunitu těšil, ale zároveň jsem to vnímal tak, že jsem poslán do diecéze, která je pod ochranou sv. Mikuláše. (Však pan biskup Jiří mi tehdy řekl: „Vítej doma!“).

To mi přišlo velmi sympatické a rád jsem navštěvoval katedrálu v Českých Budějovicích. Tam jsem si také vyprosil maturitu, kterou jsem získal právě na biskupském gymnáziu, kde jsem měl možnost dálkově studovat v létech 1994 až 1996, kdy jsem v červnu úspěšně získal maturitní vysvědčení. Myslím, že za tímto úspěchem stál právě můj patron sv. Mikuláš. Před každou zkouškou a písemkou jsem z vlaku vždy cupital nejprve do katedrály a tam se modlil.

Mikuláš je můj patron, protože jsem se narodil 6. prosince 1976 v Kežmarku pod Tatrami a byl jsem pokřtěn ve farním kostele sv. Mikuláše v mé rodné obci Lendak. Je tu i jedna smutná příhoda, kdy právě na můj svátek a narozeniny byl pohřeb mé maminky, která zemřela 3. prosince 1982.

Ale mám i zajímavý příběh z roku 2005. Asi v únoru jsme si tři spolubratři naplánovali cestu do italského Bari k hrobu mého patrona sv. Mikuláše, jehož ostatky tam byly převezeny z Myry na konci 11. století. Když se blížilo datum našeho odjezdu 4. dubna 2005, přišla zpráva o úmrtí papeže sv. Jana Pavla II., který 2. dubna v 9:37 "odešel k Otci", jak bylo oznámeno na náměstí sv. Petra v Římě. Druhý den jsme si volali a uvědomili jsme si, že se zřejmě budeme moci zúčastnit jeho pohřbu, který se nakonec uskutečnil 8. dubna dopoledne a my jsme opravdu mohli být svědky této neskutečné atmosféry rozloučení s tak velkým papežem.

Ale to není všechno. Vydali jsme se dále po Itálii směrem na jih a pobýli tam do 15. dubna. Hrob sv. Mikuláše jsme navštívili a když nás přijal na fortně kláštera dominikánů v Bari jeden bratr, ptali jsme se, jestli bychom mohli slavit mši svatou v bazilice, že jsem Mikuláš, a že je to můj patron a že mám v den jeho svátku i narozeniny. Bratr se usmál a řekl: „Pokud počkáte dvacet minut, budete moci mít mši svatou přímo na hrobě sv. Mikuláše v kryptě baziliky.“ Taková nabídka se samozřejmě

P. Mikuláš Selvek, O. Praem před bazilikou Navštívení Panny Marie v areálu milevského kláštera

neodmítá a s velkou radostí jsme prožili Eucharistii na mramorovém sarkofágu, který je skryt v mřížové kapli v kryptě.

Ale sv. Mikuláš nám připravil ještě jeden dárek. Cestou zpět, bylo to v sobotu 16. dubna nám asi 40 km před Římem na zpáteční cestě upadl výfuk. Právě nás předjela dodávka, která zastavila na odpočívadle a my jsme zaparkovali za ní. Z dodávky vyšli Ukrajinci a říkali nám, že se jim porouchalo auto a že jsou pojiždný autoservis, že nám mohou výfuk alespoň přidrátovat, abychom mohli dojet do Říma a tam si ho nechali opravit. To není náhoda! Za dvacet minut jsme mohli pokračovat. Měli jsme ještě nějaké plechovky českého piva, tak jsme to našim zachráncům

dali a pokračovali do Nepomucena, kde nás sestry boromejky srdečně přijaly a pomohly nám se zajištěním servisu. V neděli ale servis nefunguje, tak jsme museli počkat do pondělí 18. dubna, kdy v Římě začínalo konkláve, aby zvolilo nového Petrova nástupce.

A jak to dopadlo? V pondělí jsme měli výfuk opravený a mohli jsme už vyrazit domů, ale sestry nás přemluvily, ať zůstaneme ještě jednu noc, že kdyby byl náhodou nový papež zvolen a my bychom odjeli, tak by nás to mohlo mrzet. Přemlouvat nás dlouho nemusely a skutečně jsme v úterý 19. dubna odpoledne byli na náměstí sv. Petra ve chvíli, kdy bílý kouř nad Sixtinskou kaplí oznamoval, že máme nového papeže, kterým se stal kardinál Joseph Ratzinger, který si zvolil jméno Benedikt XVI. Byl to pro nás jednoznačně dárek od sv. Mikuláše, jak jinak. Druhý den jsme se vydali na zpáteční cestu domů s pocitem, že toto všechno bylo v Boží režii a na přímělu světce, kvůli kterému jsme celou cestu naplánovali.

Jsem vděčný, že devět let v českobudějovické diecézi jsem mohl sloužit a působit v Milevsku a okolí a snad se alespoň trochu odvděčit mému patronovi, který mi toho už tolik zařídil. Díky Bohu za tento čas a za lidi, které jsem zde mohl potkat i za kněžské společenství v píseckém a tábořském vikariátu, které mi hodně dalo a bylo pro mě potěšením. Prosím také o modlitbu pro mou novou službu v klášteře na Strahově, kde mám být novicmistrem a duchovním správcem strahovské farnosti. Děkuji moc a chci popřát vám všem, aby Bůh na přímělu Panny Marie a sv. Mikuláše žehnal této diecézi a celému jihočeskému regionu!

*P. Mikuláš Selvek, O. Praem.,
představený milevské komunity premostrátů*

„KDO VÁS PŘIJÍMÁ, MNE PŘIJÍMÁ, A KDO MNE PŘIJÍMÁ, PŘIJÍMÁ TOHO, KTERÝ MĚ POSLAL.“

(Mt 10,40)

Matoušovo evangelium
v této kapitole vypráví o tom, jak si Ježíš vybral svých dvanáct a jak je poslal kázat svoje poselství.

Všichni křesťané mají poslání jako učedníci: svědčit s pokorou, nejprve svým životem a pak také slovem, o lásce Boha, s kterou se sami setkali, aby se stala pro mnohé, pro všechny, radostnou skutečností.

A poněvadž našli u Boha přijetí i se svými křehkostmi, prvním svědectvím je právě ohleduplné přijetí bratra.

VE SPOLEČNOSTI MNOHDY
POZNAMENANÉ HONBOU ZA
ÚSPĚCHEM A EGOISTICKOU
AUTONOMIÍ JSOU KŘEŠŤANÉ
POVOLÁNÍ K TOMU,
ABY UKAZOVALI KRÁSU
BRATRSTVÍ,
KTERÉ UZNÁVÁ, ŽE SE
NAVZÁJEM
POTŘEBUJEME
A VEDE
KE VZÁJEMNOSTI.

„Zkušenosti ze světa“

„JEŽÍŠ BYL PROJEVEM LÁSKY, S NÍŽ NEBESKÝ OTEC PLNĚ PŘIJÍMÁ KAŽDÉHO Z NÁS, A LÁSKY, KTEROU BYCHOM Tedy MY MĚLI MÍT K SOBĚ NAVZÁJEM.

BUDEME SE Tedy SNAŽIT ŽÍT TOTO
SLOVO ŽIVOTA PŘEDEVŠÍM VE SVÝCH
RODINÁCH, SDRUŽENÍCH,
SPOLEČENSTVÍCH, PRACOVNÍCH
SKUPINÁCH TÍM, ŽE SE BUDEME
VAROVAT POSUZOVÁNÍ,
DISKRIMINACE, PŘEDSUDKŮ, NEVOLE,
NESNÁŠENLIVOSTI K TOMU ČI ONOMU
BLÍŽNÍMU, KTERÁ SE TAK SNADNO
A ČASTO DOSTAVUJE, A TÍM
OCHLAZUJE A OHROŽUJE LIDSKÉ
VZTAHY A JAKO REZ BRÁNÍ VZÁJEMNÉ
LÁSCÉ.

Přijímat druhého, který je jiný než my,
je základem křesťanské lásky. Je
výhodiskem, prvním stupněm
k budování té civilizace lásky, té kultury
společenství, k níž nás Ježíš volá zvláště
dnes.¹¹

„Trpěl jsem tím, že jsem viděl, že ve škole mnoho spolužáků myslí jen na sebe. Bylo těžké si dokonce navzájem říct obvyklé „Ahoj!“

Já jsem se ale snažil dělat první kroky a začal jsem mít přátele. Jeden kluk ze školy se mi zdál hodně smutný. S nikým nemluvil.

Zajímalo jsem se o něj a on se mi jednoho dne svěřil, že je zoufalý: má všechno, ale nebyl spokojený se životem. Hledal pravdu v knihách a kladl si otázku, jak věřit v Boha, když existuje tolik utrpení. Když nenacházel žádnou odpověď, dokonce pomýšlel na to, že se zabije.

Ujistil jsem ho, že může počítat se mnou. A aby se cítil užitečný, poprosili jsme ho s dalšími spolužáky o pomoc v některých předmětech. Začal se cítit lépe. Často se mě ptal na víru, a tak jsem ho pozval na jedno setkání chlapců a děvčat, kteří chtějí žít pro jednotu.

Na závěr řekl: „Vidím vás poprvé, ale dali jste mi odpověď, kterou jsem hledal: Bůh je láska, a když milujeme, je v našem srdci.“ Pak se vyzpovídal a po hodně dlouhé době šel na mši. Svěřil se mi: „Ty a tví kamarádi jste mi zachránili život.“

R. (Brazílie)

Vítej, Ježíši!

„Kdo vás přijímá, mne přijímá,
a kdo mne přijímá,
přijímá toho, který mě poslal.“
(Mt 10,40)

Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a žít i ty?

Ježíš si zavolal apoštoly jednoho po druhém. Poslal je do světa jako své vyslance. Vysvětloval jim:
„Kdo vás přijímá, mne přijímá.“

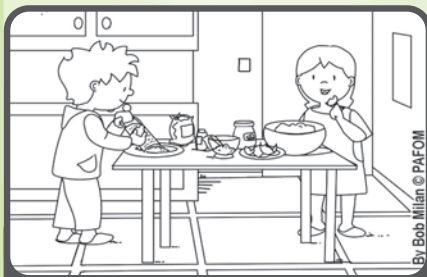
Kamkoliv apoštolové přišli, byli přivítáni. Pomáhali chudým a starali se o ně, aniž by chtěli něco na oplátku. A všem jako dar zanechali pokoj.

Všichni křesťané by měli přijímat ty, které potkají, zvláště ty, kdo jsou odlišní. Pokud budeme takhle žít, i my přijmeme Ježíše.

Zkušenost Emiho z Itálie: Jednou v soboru odpoledne mi maminka navrhla, že bychom mohli upéct dort na setkání gen 4. Moje sestra a já jsme si vedle maminky stoupli a dívali jsme se, jak se to dělá.

Součástí receptu bylo nastrouhat citrónovou kůru. Maminka ji tam nechtěla dávat, protože potom nerada čistí struhadlo. Řekl jsem si: „Tohle můžu udělat sám.“ A tak jsem kůru nastrouhal a struhadlo očistil.

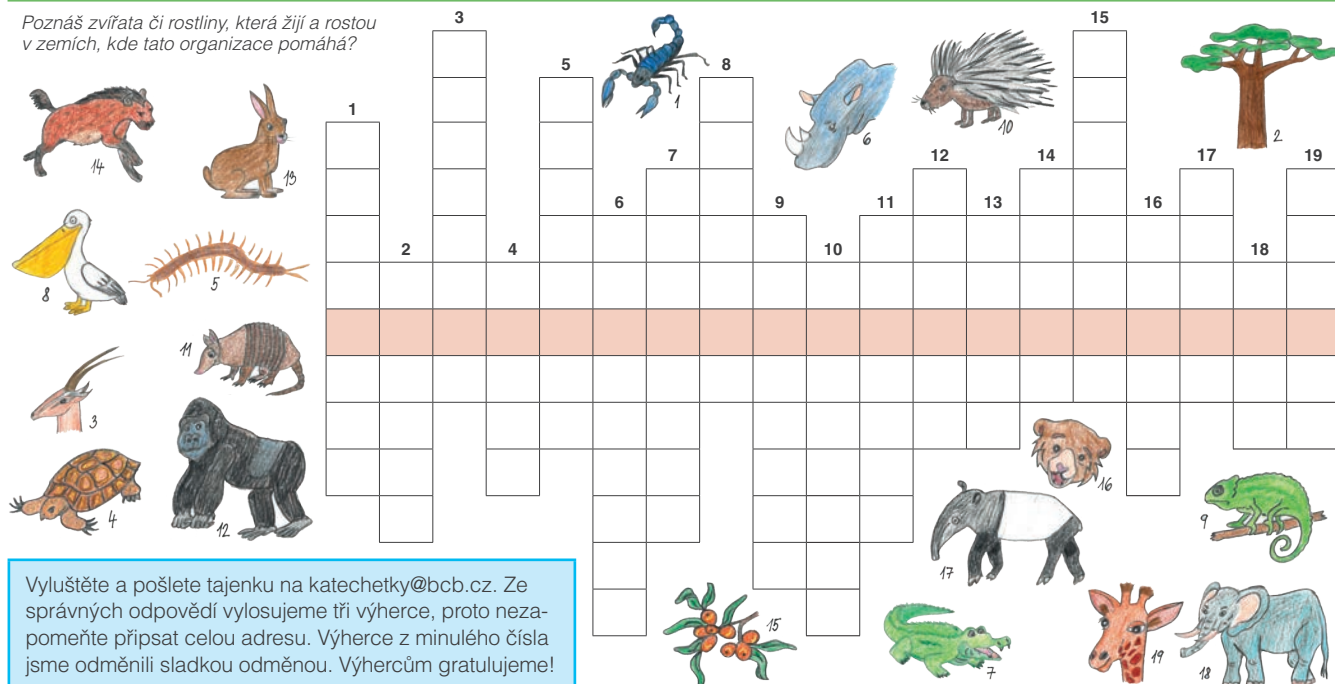

Měl jsem velkou radost, když jsem viděl, jak se mamince ulevilo. Moc jsme si to užili a teď chceme společně péct pořád.

„Kdo vás přijímá, mne přijímá, a kdo mně přijímá, přijímá toho, který mě poslal.“ (Mt 10, 40)

V textu, nad kterým tento měsíc rozjímáme, nás Pán Ježíš vybízí pomáhat druhým. Ve světě je mnoho organizací, které se touto službou zabývají, např.: ADRA, UNICEF, Člověk v tísni, Charita aj. Projekty za ... (viz tajenka) pomáhají lidem v chudých zemích při šíření víry a také chudým a trpícím dětem. Znáš název této organizace, která pomáhá v 17 zemích světa (Malawi, Uganda, Indie, Filipíny, ...)?

Poznáš zvířata či rostliny, která žijí a rostou v zemích, kde tato organizace pomáhá?

Vyluštěte a pošlete tajenku na katechetky@bcb.cz. Ze správných odpovědí vylosujeme tři výherce, proto nezapomeňte připsat celou adresu. Výherce z minulého čísla jsme odměnili sladkou odměnou. Výhercům gratulujeme!

Kněz potřebuje Milost Boží a důvěru lidu

Vikářem vikariátu České Budějovice – venkov je již od roku 1993 P. Mgr. Josef Stolařík. V následujícím textu se s námi podělil o řadu moudrých myšlenek, podnětů a postřehů ze své dlouhé služby.

Děkuji spolubratrům kněžím

Identita kněze se podstatně a základně odvozuje od poslání Božího Syna a jeho celé církve, pro niž a v níž mají kněží vlastní povolání. „*Kněží vybraní z lidí a ustanovení pro lidi... Žijí s ostatními lidmi jako s bratry.*“ Po vzoru Pána Ježíše obsahuje trojí rozměr kněžské služby tyto prvky: 1. hlásání slova; 2. udělování svátostí; 3. vedení Božího lidu.

Již několik desítek let působím jako farář ve farnostech Ševětín a okolí. Skoro 30 krásných let jsme tam ve službě farníkům prožili spolu P. Vladimírem Vlčkem. Tento vzácný a moudrý kněz byl pro mne vždy povzbuzením, velkou pomocí a osobním příkladem.

Ale krásné příklady vidím kolem sebe stále. Velice si vážím spolubratrů kněží, kteří mimo jiné s velkým nasazením vykonávají službu pomoci lidem. Mohou se dotýkat lidských životů a mohou zprostředkovat lidem, a to někdy i za velice těžkých životních okolností, setkání s Boží blízkostí a skrze ni zprostředkovat i Boží pomoc.

Službu ve vikariátu dnes zajišťuje 16 kněží. Někteří z nich přišli z Polska, když opustili své nejbližší a našli u nás nový domov: P. Andrzej Urbisz, který působí v Borovanech a okolí nebo P. Mgr. Marcin Krzysztof Chmielewski v Lišově a okolí. Jiní mají mimo svou farnost další práci – např. P. Mr. Mgr. Tomas van Zavrel aktivně pracuje v Pastoračním středisku biskupství.

Velkou pomocí jsou v našem vikariátu řeholní kněží, kteří velmi aktivně a obětavě působí ve svěřených farnostech. Kolem Nových Hradů a Trhových Svinů jsou to P. Radoslav Šedivý, Opus J.S.S. a P. Andrej Ludovít Šabo, Opus J.S.S. V Bílé Hůrce působí P. Ján Štefan Nemec, CFSSS. Římov a okolí spravují P. PhDr.

P. Josef Stolařík v kostele sv. Mikuláše v Ševětíně

Mgr. Jakub Václav Zentner, FSSP, P. Mgr. Dominik Ettler a P. Štěpán Šrubař, FSSP. Musíme na ně pamatovat modlitbou, aby jim Pán Bůh dal sílu, aby až do konce vytrvali ve své víře, lásce a službě.

Význam laických pomocníků

Říká se, „*co by byl generál bez vojska?*“. Ale co by byl kněz bez pomocníků? Jsem proto velmi vděčný všem jáhnům a zvláště laikům, kteří nám pomáhají v duchovní správě – patří mezi ně pastorační asistenti, akolyté a lektori. Zvláště si pak vážím práce katechetů. Pod vedením naší vikariátní katechetky Lídy Tröstlové se vyučuje ve školách a na farních 392 dětí. A děti – to je naděje církve.

Podle mého názoru jsou pro každou farnost nezbytností aktivní farníci, ochotní přiložit ruku k dílu. Díky nim bylo opraveno mnoho kostelů a far. Díky nim fungují třeba chrámové sbory (v Ševětíně, v Bošilci či kostelní sbor Kos v Lomnici nad Lužnicí). Zpěvem a hudbou tyto sbory zvyšují důstojnost bohoslužeb. Navíc často vystupují i mimo farnost – navštěvují například domovy důchodců a tam rozdávají radost těm nejpotřebnějším.

Laici přece nejsou před Pánem Bohem někým méněcenným. Kdysi to bývalo tak, že faráři se říkalo „jemnostpán“ (což bylo hrozné) a na druhé straně byli lidé, které farář pásal jako pastýř ovce. Dnešní lidé se ale nechtějí nechat pást, nechtějí být ovce. Mají své vlastní názory, mají vlastní přesvědčení a chtějí také sami zasahovat do věcí církve. A myslím, že je to správné. A mělo by se přihlídnout k tomu, že laici – mnohdy velice vzdělaní, šikovní nebo moudří – budou chtít ve své farnosti hrát určitou roli. To bude jistě dobře a bude to velmi a velmi užitečné.

P. Mgr. Josef Stolařík

Narodil se 1. března 1947 v Novém Rychnově (okr. Pelhřimov). Po základní škole se vyučil v oboru opravář zemědělských strojů v Učňovské škole zemědělské v Lukavci u Pacova. V srpnu 1965 nastoupil do JZD Nový Rychnov jako opravář zemědělských strojů, později jezdil s nákladním autem, autobusem, roce 1970 vykonával funkci požárního a bezpečnostního technika, pak energetika a vodohospodáře. Po zaměstnání od roku 1962 pracoval také jako promítač kina. Od r. 1965 byl členem Svazu požární ochrany a až do roku 1975 byl vedoucím oddílu Mladých požárníků. V letech 1977–1982 dálkově vystudoval SZTŠ v Táboře, obor pěstitelství. Hned poté začal studovat CMBF

v Litoměřicích, kterou ukončil v roce 1987. Na kněze byl vysvěcen 27. června 1987 v Praze. Od 1. srpna 1987 nastoupil službu jako kaplan v Bechyni, Malšicích, Ratajích a Sudoměřicích u Bechyně. Od 1. srpna 1988 se stal farářem excur. v Sudoměřicích u Bechyně. Působil také v Táboře, Stádlci, Opařanech a Klokotech. Od 1. července 1989 je farářem v Ševětíně, Bošilci a Dolním Bukovsku. Vikářem vikariátu České Budějovice – venkov se stal 1. 12. 1993. Kromě toho byl členem ekonomické rady biskupství, je členem sboru konzultorů, kněžské rady, sboru poradců aj. Od roku 2012 je i sídelním kanovníkem katedrál ní kapituly u sv. Mikuláše v Českých Budějovicích.

Red

Úvahy nad vírou

Když jsem byl mladý, chodili v naší vesnici v neděli do kostela skoro všichni. Nikdo se nad tím nemusel příliš zamýšlet – šli všichni, šel také. Byla to víra nehluboká, ale zato se široce rozlévala krajem. Dnes je tomu úplně jinak. Leckde chodí z jedné ulice nebo z celého sídliště na bohoslužbu jen hrstka lidí. Ba někde snad jen jedna či dvě rodiny.

Neodpovím-li si vážně na otázky: „*Proč tam jdu? Co od toho čekám?*“ nebo ještě hlouběji: „*Co je to vlastně víra v Boha? Co mi dává? Co ode mne chce?*“ – bude má zbožnost jen zvyková a dlouho mi nevydrží. Víra se nebojí vzdělání, jejím největším nepřítelem je naopak náboženská nevědomost a povrchnost. Rozhovor s knězem, duchovní četba, sledování pořadů na rozhlasové stanici Proglas nebo televizní Noe pomohou ukázat smysl a význam náboženství a v něm pak nalézt radost, posilu a bezpečný přístav ve vlnobití života. Nedávno se konalo setkání pana biskupa s kněžími. Byl velmi smutný, protože se stále zvětšuje nedostatek kněží. Blíží se doba, kdy nebude moci do uprázdněné farnosti poslat nového kněze. Prostě žádný nebude. Bude tedy mnoho záleží na věřících laicích, zda tam víra přežije nebo vyhasne. Proto volá každého z nás: Víra v Boha stojí za to, abychom žili podle ní a byli jejími apoštoly. Myslím tedy, že bude dobře, když si to dnes znovu připomeneme.

Možná, že si řeknete: „*To není pro mne, hlásat víru. Nemám k tomu nadání. Nedokáži to.*“ Jenže, ono nejde o to, hlásat víru plamennou řečí, ale svědectvím křesťanského života, pokorného a radostného. Nebo řeknete: „*Má to vůbec cenu, abych se pokoušel svědčit o evangelium v dvacátém prvním století? Dnes jsou přece jiné ideály, jiná doba, jiný svět. Budou chtít lidé slyšet evangelium a zapůsobí na ně?*“

Jenže Ježíš před vámi stojí a říká: „*Potřebuji tě, abys byl mým apoštolem. Aby ve vaší farnosti také tvým přičiněním víra žila.*“ To je totiž tak: tam, kde si věřící řeknou: „*Počkáme, až přijde kněz. Sami se do ničeho pouštět nebudeme,*“ se nedočkají. Nebude, odkud by kněz přišel. Kostel či kaple zchátrá, věřící bohoslužbě odvyknou a víra začne usínat. Tam, kde si ale řeknou: „*Vyměníme na střeše kostela vypadlou tašku, vyzdobíme oltář,*“ a hlavně: „*V neděli se sejdem, zazpíváme, pomodlíme se, pan biskup někoho pověří, aby podal svaté přijímání,*“ tam víra přečká, neumře.

Chce to ovšem jedno, a to křesťanskou lásku a svornost. Známe jednu obec, kde se o to, co jsem právě vylíčil, pokusila starší paní. Mrzelo ji, když lidé naříkali, že se v jejich kostelíku nic neděje. Tak jej vyčistila, vyzdobila, zazvonila a hrstka lidí přišla. Pomodlila se s nimi, zazpívali. Když se potom rozcházeli, slyšela kritiku: „*No, to se toho ujala ta pravá!*“ A byl konec. Teď už o kostel mají zájem jen kluci, kteří čmárají na jeho oprýskané zdi své klikyháky.

A další otázka: „*Má vůbec cenu hlásat evangelium dnešním lidem?*“ Ve století, které se pyšní svou vědou, pokrokem, kulturou, sociálními opatřeními a svobodou, kdy už se zdá, že pro víru v Boha není místo, nebo že dokonce překáží. Ve století, kdy se na oslavě zasloužilých velikánů sejde hrstka pamětníků, zatímco na sportovním utkání řádí tisíce fanoušků. Ve století, kdy jsou v živé paměti dvě světové války, tíživá období nesvobody a manipulace s lidmi. Kdy v lisu hrůzy a pronásledování nejednou selhávali i věřící.

Myslíte však, že v době, kdy Ježíš rozesílal apoštoly, byla situace jiná? Copak tehdy lidé neměli své modly? Copak Ježíše neukřižovali? Copak nemučili pro víru apoštoly a zástupy věřících? Copak ještě v době apoštolské neválčili Římané v Judsku, nedobyli Jeruzalém a nevyvražдили obyvatelstvo? Copak apoštol Pavel nepovzbuzuje svého spolčenika Timoteje, biskupa v Efezu, takto? „*Hlásej Boží slovo. Přicházej s ním, ať je to vhod nebo nevhod. Usvědčuj, zakazuj, povzbuzuj.*“

Přátelé, každá doba měla světlo i stíny. A Ježíš vás potřebuje a posílá, abyste pomohli světu, aby se právě teď rozhořelo a zaplašilo tmu. Jak to dělat? Jste křesťané, dokažte tedy nejen svým slovem, ale hlavně příkladem křesťanského života, že jste na to hrdí.

V živé farnosti, kde je znát, že víra lidem něco dává a že jsou ochotni se pro ni angažovat, se snáze vzbudí v duši mladého chlapce touha stát se knězem. A nebojte se. Je jistě řada lidí, kterým víra a nic kolem ní nepasuje. Ale přemýšlejte: předložil už někdo nauku vznešenější, více jedinci i společnosti přínosnou, ovšem i náročnější, než je Ježíšovo evangelium? Než jeho příkaz: „*Miluj?*“

Prožíváme mimořádnou dobu

Koronavirová krize. Takovou jsme ještě nezažili. Také tato krize je ale příležitostí se zastavit. Konečně máme příležitost si vyzkoušet, na čem naše víra stojí. Objevili se milovníci trestajícího boha pomsty, objevily se nejrůznější druhy nejistoty předkládající nejistější způsoby, jak krizi čelit. Objevil se fenomén strachu.

My křesťané víme, že Bůh je dobrý, není mstitel. Bůh je Láska, Dobro, Pravda. Jedno přísloví říká: „*Bůh dopouští, ale neopouští.*“ Nebojte se! Moc Kristova kříže a vzkříšení je větší než veškeré zlo, z něhož by člověk mohl mít strach. Kristus po svém zmrtvýchvstání řekl apoštolům a ženám: „*Nebojte se!*“ Tato slova potřebujeme dnes možná více, než kdy jindy. Je nutné, aby zesílila jistota, že existuje ten, kdo drží v rukou osudy tohoto pomíjivého světa. A tento někdo je Láska... Jen on se může plně zaručit za slova „*Nebojte se!*“ (Jan Pavel II.) Naším farníkům a přátelům a také Vám přejeme Boží pozhénání, zdraví a vše dobré. Především pak živou víru, která ukazuje smysl života, dává sílu v utrpení a pomáhá žít s lidmi v pravdě a lásce, to je to pravé velikonoční přání.

P. Josef Stolařík

Vikariát České Budějovice – venkov

Na rozloze 1 638 km² žije přes 100 000 obyvatel. Území je velmi rozmanité a sahá od Novohradských hor na jihovýchodě k Týnu nad Vltavou na severozápadě. Největšími přirozenými centry jsou Týn nad Vltavou, Hluboká nad Vltavou, Trhové Sviny a Lišov. Na území vikariátu je 35 farností a bohoslužby se konají v 68 kostelech a kaplích. Nejznámější z nich jsou poutní areál Římova a kostel Nanebevzetí Panny Marie v Dobré Vodě u Nových Hradů.

Red.

Úspěšnost poutního místa spočívá v rozmožení a posílnění víry

P. PhDr. Mgr. Jakub Václav Zentner, FSSP působí jako duchovní správce v Římově teprve 10 měsíců. Za krátkou dobu je za ním ale vidět velký kus práce. A ještě větší práce na něho čeká, protože v létě začne oprava celého poutního areálu.

Foto: archiv P. J. V. Zentnera

Jako správce farnosti i poutního místa v Římově jste přišel v červenci 2019. Znal jste Římov již dříve?

Do Říмова jsem přišel vlastně už devět měsíců před tím, v říjnu 2018, kdy jsem byl ustanoven kaplanem pro tradiční rítus v Českokobulejovické diecézi. Na faře v Římově jsem tedy začal bydlet dříve, než jsem se zde stal farářem.

Jaké byly Vaše první dojmy při Vašem nástupu? Co se Vám v Římově nejvíce líbilo a co Vám naopak nejvíce vadilo?

Byl jsem především ohromen z římovské pašijové cesty, která je světovým unikátem. Vždy mi byla blízká spiritualita sv. Ignáce z Loyoly, a proto mě potěšilo, že stopy starých jezuitů jsou v Římově patrné na každém kroku. Samozřejmě mi nejvíc vadí rozpor mezi ideálem Evangelia a realitou jak v životě vlastním, tak i místní církve. Činit tento rozpor co nejmenším je povoláním každého křesťana.

Co se Vám během té krátké doby podařilo?

Nejvíce si cením toho, že se mi snad podařilo získat důvěru farníků, a to i přes to, že to od některých vyžadovalo otevřenost liturgickým formám, na které dosud nebyli zvyklí. Jsem totiž členem společnosti apoštolského života s názvem Kněžské bratrstvo sv. Petra (FSSP). Naším posláním v Církvi je hlásat Evangelium a vysluhovat svátosti včetně mše svaté podle staršího úzu římského ritu, tak jak to bylo obvyklé před

pokoncilními změnami v liturgii po roce 1969. Současně mám radost z toho, že v Římově se usadila komunita Kněžského bratrstva sv. Petra. Na faře tak žijeme společně s P. Štěpánem Šrubařem FSSP a P. Dominikem Ettlerem, který je diecézním knězem a spravuje okolní farnosti. Pravidelně k nám přijíždí P. Josef Peňáz, který je kandidátem v naší apoštolské společnosti. Komunitní život je tak posilován společnou modlitbou a vzájemnou pomocí.

Slouží se u Vás také liturgie podle východního byzantského obřadu staroslověnsky. Proč?

Apoštolát Kněžského bratrstva sv. Petra je spojený s tradiční římskou liturgií. Když jsem se ale dozvěděl, že v Římově žije skupina Rusů a Ukrajinců, požádal jsem P. Josefa Peňáze, který si ještě z doby svého dřívějšího působení v Litoměřické diecézi vyjednal dovolení sloužit východní liturgii, aby zkusil oslovit tyto věřící. Jednou za měsíc pro ně slouží svatou liturgií ve východním obřadu. Ta má kupodivu mnoho společného se starší podobou římské liturgie – liturgický jazyk odlišný od běžné mluvy, důležitost symbolů, zdůraznění posvátna, společné obrácení stejným směrem kněze a věřících – a tudíž se jí rádi účastní i někteří římsští katolíci, kteří jsou doma v starší formě římské liturgie.

V souvislosti s pandemií se nemohu nezeptat: jak jste se poprali s koronavirem? Co všechno vám epidemie dala a co vzala?

Začátkem epidemie jsme zavedli do kostela internet, opatřili techniku a začali vysílat každodenní mše svaté, v neděli dokonce dvě: jednu se zpěvy, čteními a některými modlitbami v češtině a druhou zcela latinsky. Překvapila mě poměrně velká sledovanost, a to jak od farníků, kteří bydlí jen několik málo desítek metrů od kostela, tak od věřících z celé Evropy. Podle statistik sledovanosti bylo až 20 procent diváků mimo Českou republiku; a to zvláště při druhé nedělní mši svaté, kde zaznívá latina více, než je tomu obvykle, a která je doprovázena gregoriánským chorálem. To ukazuje, že Církev je skutečně katolická, tedy univerzální, nadnárodní a nadčasová. Potěšilo mě také, když jsem se dozvěděl, že mši svatou sledovalo ve farnosti i několik lidí, kteří by jinak do kostela nejspíše nepřišli. Na druhou stranu žádný přenos nemůže nahradit skutečnou účast na mši svaté, a tak jsem rád, že nyní můžeme mše své sloužit opět zcela veřejně.

Děláte také nějaké neliturgické akce? (pokud zrovna není stav nouze...)

Pan profesor Kunteka ve své knize o liturgii píše, že život Církve tvoří vedle liturgie také *martyria* – vydávání svědeckví

Foto: Stanislava Vlachová / Člověk a víra

Neděle Vzkříšení v Římově – 12. dubna 2020

a *diakonia in koinonia* – služba společenství. Proto do života našeho apoštolátu patří samozřejmě výuka náboženství, příprava ke svátostem a katecheze pro dospělé. Každý pátek se na faře koná duchovní přednáška, kterou si střídavě připravují členové kněžské komunity nebo i pozvaní hosté. Celé léto je pak plné letních táborů a programů pro mládež a dospělé. Letos Kněžské bratrstvo sv. Petra chystá, pokud tomu nezabrání možná sanitární omezení, celkem tři letní tábory pro děti, jeden pro mládež a také letní týdenní školu spirituality a liturgie. Kromě toho během roku organizujeme několik poutí – tou nejdelší bývá účast na stokilometrové pěší pouti z Paříže do Chartres, která se koná pravidelně na svátky seslání Ducha Svatého. Letos jsme se této pouti účastnit nemohli a místo toho jsme zorganizovali stokilometrovou pout z Dolního Dvořiště do Říмова (28. 5.–30. 5. 2020 – pozn. redakce), kde je farní kostel zasvěcen Sslání Ducha svatého. V Římově jsme navázali také na tradici svatomartinských her 11. listopadu. Na divadelní scénu o svatém Martinovi v parčíku před kostelem přichází velké množství lidí. Rovněž jsme spojili tříkrálovou sbírku s žehnáním domů a bytů, takže velkou část římovských domácností požehnal některý z kněží. Lidé také pozitivně hodnotili, když se minulé léto podařilo zajistit opětovné otevření poutního areálu, který byl od roku 2014 kromě mší a předem hlášených prohlídek uzavřen. Po celé prázdniny bylo možno poutní místo kdykoliv navštívit a podle zájmu se seznámit s jeho významem nejen kulturně historickým, ale především náboženským. Na poutním místě byla stálá průvodcovská služba a prohlídky se konaly individuálně, podle zájmu návštěvníků.

Jak vycházíte s obcí?

S obecním úřadem vycházíme výborně. V loňském roce obec zaplatila průvodce, který se mohl věnovat návštěvníkům během letní sezóny. Doufám, že se spoluprací s obcí můžeme počítat i nadále. Letos se např. ve spolupráci s obcí podařilo

Kdo je P. Jakub Václav Zentner?

Narodil se v roce 1984 a vyrůstal v Libochovicích u Litoměřic. Během studia historie, pomocných věd historických, dějin umění a pedagogiky na filozofické a katolické teologické fakultě Karlovy Univerzity objevoval hloubku křesťanské víry, krásu její liturgie a pohnut touhou nenechat si tento poklad pro sebe, vstoupil v roce 2009 do kněžského semináře Kněžské bratrstvo sv. Petra (FSSP) ve Wigratzbadu. Teologická studia dokončil v kněžském semináři v Dentonu a jáhenskou praxi ve farnosti Omaha, ve státě Nebraska, v USA. Po vysvěcení byl přiřazen ke komunitě FSSP ve Stuttgartu a působil dva roky především v německém Neckarsulmu a Schwäbisch Gmünd. Od října 2018 je ustanoven českobudějovickým biskupem Mons. Vlastimilem Kročilem kaplanem určeným pro věřící, kteří žádají slavení Eucharistie a dalších svátostí a svátostin v tradičním ritu. Od července 2019 byl biskupem ustanoven správcem farnosti a poutního místa v Římově a od srpna 2019 jej generální představený FSSP jmenoval superiorem Domu svatého Jana Nepomuckého v Římově.

zbudovat v sousedství poutního areálu Muzeum poutnictví, které bude nově otevřeno v průběhu června. Zde budou vystaveny některé exponáty z inventáře poutního místa a návštěvníci zde mohou shlédnout film o poutním místě.

V letošním roce začne rozsáhlá rekonstrukce poutního areálu, včetně Křížové cesty. Jaká je Vaše role v tomto procesu?

Naštěstí všechny podklady vyřizuje stavební odbor biskupství stejně, jako tomu je u všech velkých rekonstrukcí v diecézi. Protože stavební práce zatím nezačaly, spočívá moje role zatím v podepisování příslušných podkladů pro budoucí rekonstrukce. Spoléhám se tak na kompetenci pracovníků biskupství.

Jak se na připravované opravy tváří místní – nejen farníci?

Na jednu stranu jsou rádi, že se poutní areál bude opravovat, na druhou strany vyjadřují obavy z toho, aby se vše stihlo do daného termínu na podzim roku 2022.

Budou se na opravách nějak podílet vaši farníci?

Nemyslím si, že by se měli fyzicky na stavebních pracích podílet. To je práce pro odborné firmy. Jistě mi ale členové ekonomické rady pomohou zkontrolovat všechny písemné podklady. Současně plánuji vyhlásit veřejnou sbírku, která alespoň částečně umožní zaplatit spoluúčast farnosti, která má být 5 procent z celkových sto milionů, tedy přibližně pět milionů korun.

Co by se mělo s Římovem dít po opravách – stane se z něho nová Svatá hora?

Vzhledem k tomu, že počty poutníků i na Svaté Hoře pravidelně klesají, nedá se čekat, že v Římově budou rapidně stoupat. Možná po opravě bude jistý nárůst, ale určitě to nebudou masy. Jistě bych chtěl areál celoročně zpřístupnit, podporovat poutě, ale úspěšnost poutního místa nespočívá v množství turistů, nýbrž v rozmnožení a posílení katolické víry alespoň u některých. To se bude měřit až na věčnosti. Proto by mým cílem bylo, ale zde všichni příchodí nalezení otevřený kostel a loretánskou kapli a měli možnost klanět se Ježíši Kristu v Nejsvětější svátosti oltární a přijímat jeho odpuštění ve svátosti pokání.

Velkým problémem v minulosti byly krádeže uměleckých předmětů především v Pašijových kaplích, případně vandalismus. Jak zabránit tomu, aby po opravě opět nedocházelo k podobným škodám?

Originály soch pašijové cesty budou nahrazeny kopiemi a celé poutní místo bude zabezpečeno novým poplachovým zařízením. Myslím, že i větší provoz na poutním místě přispěje k minimalizaci nebezpečí.

Velmi důležité v budoucnu určitě bude i působení dalších „duchovních správců“ v římovském areálu.

Nyní v Římově žijí trvale tři kněží, což je dobrý základ pro komunitní život. Protože farnost Římov byla svěřena do duchovní správy Kněžského bratrstva sv. Petra, bude personální obsazení farnosti a členů komunity do značné míry závislé na rozhodnutí představených.

Ptal se Petr Samec

DOPIS ČTENÁŘE: Církev bázlivá a za zavřenými dveřmi

„Zaradoval jsem se, když mi řekli: Do domu Hospodinova půjdeme!“ Žalm 121

I když můj článek bude kritický, tak bych na úvod chtěl napsat, že naši Církev mám rád, byl jsem do ní křestním obmytím včleněn několik hodin po mém narození, později biřmován, jsem magistr teologie, lektor, akolyta, občasný zvoník... A možná proto, že církev miluji a záleží mi na ní, tak jsem neklidný a smutný ze současného stavu naší místní církve.

Vadí mi, že v současné korona virové době jsme nechali své bližní opuštené. Krásně a velmi vzorově a ochotně jsme zrušili všechny bohoslužby, zavřeli kostely, schovali se doma a na farách před lidmi, ocitli se jako první apoštolové za hermeticky zavřenými dveřmi, a to dokonce v době velikonoční. Pochopitelné to bylo před dvěma tisíci lety u prvních křesťanů, ale nám přece od té doby říká Kristus trvale „*Nebojte se!*“ Kde je naše poslání, étos? Vláda a ministerstvo o něčem rozhodlo a my jsme je dokonale poslechli, dokonce bez reptání a sebemenšího odporu. Určitým způsobem alespoň slovně protestovali snad všechny skupiny obyvatel: živnostníci, hostinští, hoteliéři, majitelé obchodů, my však jen minimálně a neznatelně. Možná nás za to ve vládě a na ministerstvech mají rádi a někdo našim představitelům poklepe na rameno, na podzim třeba na Pražském hradě udělí nějakému biskupovi medaili, ale popravdě, za takovýto přístup to bude medaile za zbabělost.

Církev v minulosti nemá jen skvělá období. Stačí jen vzpomenout na nedávnou komunistickou éru a četná selhání křesťanů. Jak nás jejich tehdejší postoje i dnes mrzí a bolí, a i když to nebyla naše selhání, jsou nám stále připomínána. Jak se ale budou dívat naši potomci na to, jak se chováme dnes? Jak se nás před pár lety bolestně dotýkalo, že jsme byli připodobňováni ke spolku zahrádkářů? V současné době jsme na tom však snad ještě hůře, zahrádkáři se chovají samostatněji, odbojněji a sebevědoměji než my.

Církev má přeci svědčit o existenci Boha, máme být jeho svědky. Jak o tom však máme vydávat svědectví za zavřenými dveřmi ve své samotě. Kostely jsou viditelným znamením neviditelného Boha. Toto znamení se však ztratí tím, že kostel zavřeme. A nezavře je někdo násilně za nás, třeba nepřátelský režim, ale kostely jsme si zavřeli sami a bohoslužby zrušili také sami. Copak je rozumné respektovat přítomnost

maximálně 15 farníků na mši svatě ve velkém kostele, když se stejný počet lidí sejde ve větším obchodu s potravinami během pár minut sedm dní v týdnu? Proč proti tomu někdo neprotestuje? Vždyť 15 lidí u sebe je permanentně v každém větším otevřeném hobby marketu a bereme to jako normální. A když to vláda nepovolí, nebo když nás bude šestnáct, tak se bojíme, že přijede policie a rozežene nás, nebo snad zavřou faráře? Lepší být takto zavřený než být zavřený sám na faře s mobilem a počítačem.

Jaký oddych je to asi teď pro ateisty a pro většinu naší společnosti. Bůh přeci není! Už sám pan farář přeci dobrovolně zavřel ten náš venkovský nebo městský kostel a zrušil mše, Bůh tudíž neexistuje. V mediálním prostoru je ještě tak papež František, ale ten je daleko. Z veřejného prostoru jsme tak sami vytěsnili otázku „*Existuje Bůh?*“ a dali na ní sami negativní odpověď.

Není v naší katolické a také české povaze osobně aktivně svědčit o Bohu, nějak to neumíme, a osobně si myslím, že je to lepší postoj, než postávání s časopisy na rohu ulice. Je ale v naší povaze být otevřený s nabídkou společenství, na mši sv. je obecně zván každý, v jakékoli životní situaci a kdykoli, v tom není žádná diskriminace, do církve je také zván každý, s křty a svatbami jsme velmi otevření. Tato otevřenost se nám ale v posledních době vytratila, a to je podle mě špatně.

Chtěli jsem s touto situací alespoň něco malinkého udělat, a tak jsme se v naší Hamerské farnosti v Tábořském vikariátu domluvili s panem farářem, že máme od Květné neděle otevřený náš farní kostel pro veřejnost každou neděli od 15. do 18. hodiny pro individuální návštěvu, modlitbu, rozjímání. Nechodí tam sice moc lidí, zpravidla jen my, místní farníci nebo farníci z okolí, občas někdo, kdo jde na hřbitov. Je to každou neděli tak do 20 lidí. Ale díky plakátům na kostele a plakátům vylepených v obci a oznámení na webu obecního úřadu o tom otevření ví dalších 200 lidí, kteří do kostela nechodí. A to vědomí „otevřeného kostela pro každého“ je podle mne důležitější než třeba naše osobní přítomnost v kostele. Ale to se definitivně dozvíme na věčnosti, jsem docela zvědavý na odpověď už teď.

Mgr. Ing. Miroslav Šimek, farník z Hamru

Děti, pojďte spolu s námi připravovat Diecézní pouť o vodě

Diecézní pouť „Vzhůru k vodám“ bude v sobotu 3. října 2020 o sv. Janu Nepomuckém a o vodě.

Voda se v přírodě vyskytuje jako sníh, led, voda a vodní pára. Ze školy si ti starší pamatují chemický vzorec H₂O. Ale my bychom se chtěli o vodě dozvědět i další zajímavosti a s tím se, děti, obracíme na vás. Co tedy můžete, děti, udělat?

1. Vyberte a pošlete tři nejzajímavější rekordy o vodě

Víte, jaká je nejdelší řeka na světě, nebo kde a kdy spadlo nejvíce srážek za rok? Pomocí internetu či encyklopedií najděte tři nejzajímavější rekordy – „nej“ o vodě a pošlete nám je. Můžete přiložit obrázek.

Z vašich nápadů utvoříme na Diecézní pouti výstavu o vodě. **nebo**

2. Předneste básničku či zazpívejte písničku

Určitě znáte pěknou básničku nebo písničku o vodě – o řece, moři, dešti, o kapkách. Poproste někoho, ať vás natočí na video, a pošlete nám to. Pozor – natáčejte na šířku. Zdařilé nahrávky umístíme na YouTube kanál prolidi.online.

Do 30. června pošlete na e-mail: katechetky@bcb.cz

Můžete se těšit na odměny.

REAKCE NA DOPIS: Církev bázlivá a za zavřenými dveřmi

Redakční rada časopisu **Setkání** se rozhodla zveřejnit dopis pana Ing. M. Šimka, neboť jeho obsah je důležitým svědectvím to tom, jak uplynulé období omezení duchovního života vnímali někteří (a možná mnozí) farníci. **Setkání** není a nechce být polemickým časopisem a s panem Šimkem tedy nechce vést veřejnou diskusi o jednotlivých myšlenkách z jeho textu. Pro čtenáře by ale mohl být zajímavý i poněkud jiný pohled. Jak to tedy vidí šéfredaktor?

O období epidemie jsme otiskli několik článků v květnovém **Setkání** (pan Šimek poslal svůj dopis dříve, než se květnové **Setkání** dostalo mezi čtenáře). Tématu koronaviru se věnujeme i v červnu. Obsahem téměř všech článků byly osobní zkušenosti kněží, pracovníků pastoračního střediska, diecézní charity i dalších lidí, kteří se během pro všechny zcela nové situace pohybovali téměř ve stejné první linii, jako zdravotníci, záchranáři, epidemiologové či prodavačky. Česká společnost jako celek se projevila ve svém nejlepším světle a prozatím obstála. A podle informací, které jsem od března neustále dostával z našich farností, obstála i naše církev.

Troufám si tvrdit, že kostely nezůstaly opuštěné – všude tam, kde to bylo organizačně možné, byly kostely otevřené k osobním návštěvám – podobně jako v Hamru. Jsem si jist, že pokud kdokoliv oslovil našeho kněze, nezůstal nevyslyšen. Probíhaly pohřby, mše s intencí, individuální zpovědi či návštěvy nemocných – ovšem jen v případech, kdy si to věřící sami přáli. Dodržování státem vydaných omezení nebylo v žádném případě zbabělostí, ale naopak projevem soudržnosti s celou společností, a především vyjádřením zodpovědnosti za životy nejohroženější skupiny – tedy seniorů.

Duchovní nikde nezavírali kostely dobrovolně: nebáli se o sebe, ale o své farníky. Situaci ve velké většině brali jako „jako pozvání k výzvě, na kterou bychom si jinak asi netroufli“. Církev projevila velkou akceschopnost a technologicky se posunula o několik let dopředu v průběhu pouhých dvou měsíců. Velmi rychle vznikla řada projektů na internetu: promluvy P. Josefa Prokeše, přímé přenosy bohoslužeb (Český Krumlov, Hluboká, Řím a řada jiných), Diecézní setkání mládeže virtuálně, videokatecheze pastoračního střediska, přímé přenosy Novény, duchovní pomoc po telefonu atd. Není možné zde uvést vše, co se v naší diecézi podařilo. Věřící sice prožívali letošní Velikonoce úplně jinak než obvykle, ale podle řady svědectví to byl pro ně nejhlubší prožitek. Došlo k rozvoji domácích církve a posilování rodinných vztahů – což je v podstatě návrat ke kořenům naší víry. Bylo snad toto všechno špatně? Každý na to může mít svůj názor, ale myslím, že uplynulá krize přinesla i řadu pozitivních věcí. Především nám však dala nové zkušenosti. Nezapomínejme na to, neboť nevíme, jakým zkouškám budeme vystaveni třeba již zítra.

Ještě jednou chci osobně poděkovat všem, kteří přijali „pozvání k výzvě, na kterou bychom si jinak asi netroufli“ a zúčastnili se této výzvy slovem, myšlenkou či skutkem.

Ing. Petr Samec, Dr., šéfredaktor *Setkání*
(s názorem šéfredaktora se ztotožňuje redakční rada)

Noc kostelů VIRTUÁLNĚ

Milí čtenáři, jak mnozí z vás vědí, blíží se **Noc kostelů**. Kvůli pandemii byla **Noc kostelů** přesunuta na 12. června a některé farnosti se do této akce zapojují.

12.06.20 NOC KOSTELŮ

Učinil jsi měsíc k určování času...
Přivádíš tmu.

NOC

se snese... Slunce vychází...
Člověk vyjde za svou prací.

5rov. Ž 104,19-23

VIRTUÁLNĚ
Z ČESKOBUDĚJOVICKÉ DIECÉZE

YouTube PROLIDI.ONLINE

Jedná se totiž o jedinečnou příležitost propojit dva světy. Svět těch, kteří kostel považují za domov své farní rodiny, do kostela chodí, aby v něm společně slavili bohoslužby, a také se podle svých možností o kostel starají. Ten druhý svět je svět lidí, kteří jsou možná hrdí na architektonický nebo historický skvost v jejich městě či obci, ale kolem kostela pouze procházejí a možná mají zábrany vstoupit dovnitř. **Noc kostelů** umožňuje farní rodině, aby s otevřenou náručí, s úsměvem a s dobře připraveným programem přivítala veřejnost a ukázala, že není uzavřenou skupinou, ale že je tu pro všechny.

A co mohou udělat Ti, kteří z nejrůznějších důvodů na **Noc kostelů** nemohou přijít a osobně se jí zúčastnit? Těmto lidem jsme připravili **Virtuální Noc kostelů**. Na různých místech naší diecéze jsme předtočili program, který mohou 12. června sledovat na YouTube kanálu **prolidi.online**. Program si můžete přečíst na plakátu nebo na webu pastoračního střediska **www.prolidi.online**.

V některých kostelích ovšem bude program v ten den přímo na místě, sledujte vybrané kostely na **www.nockostelu.cz**. Těšíme se na ty, kteří přijdou osobně a také na ty, kteří budou sledovat **Virtuální Noc kostelů**.

Za Pastorační středisko
Martina Fürstová

Noc kostelů

Již dlouhá léta je Noc kostelů v povědomí křesťanů i velké části naší společnosti akcí, která bývá vyhledávána a stala se pevnou součástí církevního i společenského života.

Legenda o kostelníkovi, který večer zapomněl otevřený kostel, zatímco se věnoval činnosti v sakristii a následně zjistil, že do prostoru kostela přicházejí náhodní návštěvníci, se stala také známou a mnohokrát opakovanou při vysvětlování významu akce. Snad není bez užítu připomenout, že základními rysy Noci kostelů je nízkoprahovost, vstup zdarma, možnost seznámení se s křesťanstvím a jeho přesahem do společnosti a také ekumenická otevřenost. Po Rakousku se v naší zemi konala první Noc kostelů ve formátu, jak ji známe, v roce 2009 v brněnské a plzeňské diecézi, o rok později pak již ve všech diecézích v naší zemi. V letech následujících si získala velké množství příznivců také na Slovensku, v Estonsku a byl pouze ostrůvkovitě i v několika dalších zemích. Máme tedy za sebou zhruba dekádu, po které můžeme sčítat počty návštěvnických vstupů, otevřených kostelů, zapojených farností a sborů, počet křesťanských církví, které se k tomuto projektu připojili. Množství a čísla však nejsou jediným kritériem.

Dovolte mi poděkovat všem těm, kteří za celou tuto dobu, dlužno říci, že někteří opravdu po celá léta, pomáhají jako dobrovolníci a třeba „jen“ otevrou kostel a provedou zájemce prostorem. Stovky lidí v našich farnostech a sborech, kteří zdarma a často s velkou obětavostí a vynalézavostí připravují program, jsou velkou vlnou kultury setkávání, často skrytou a nedoceněnou. Domnívám se, že také ekumenická spolupráce je jedním z plodů Noci kostelů. Křesťané různých církví a denominací mají jedinečnou možnost se sejit, poznat se a vytvořit dílo, které lze udělat společně – mimochodem lidé se přece často nejlépe seznámí a spřátelí při společné práci. Doba techniky, jež boží vzdálenosti, ale nevytváří žádnou lidskou blízkost (abych parafrázoval slova filozofa), může být pro křesťana naopak i výzvou k vytváření a prožívání této lidské blízkosti, aniž bychom onu techniku, sociální síť apod. odmítali. Letošní rok je v tomto ohledu symbolický – žijeme v době, kdy vůbec nebylo jisté, zda se vůbec Noc kostelů uskuteční, nakonec byl pouze přesunut termín o týden, tedy na 12.6.2020. Platí výzva k tomu, abychom otevřeli své kostely, samozřejmě při dodržení hygienických opatření, která se i tak ještě mohou změnit. Současně bude možné sledovat některé programy pomocí rozličných prostředků na internetové síti. Velkou prací zde odvádí Pastorační středisko při Biskupství českobudějovickém. Souběžně bude možné sledovat televizní Noc kostelů na TV Noe od 19 hodin do pozdní noci. To vše zejména pro ty, kdo nebudou moci tuto noc prožít přímo na místě konání.

Motto v letošním roce zní: „Učinil jsi měsíc k určování času... Přivádíš tmou, noc se snese... Slunce vychází... Člověk vyjde za svou práci“ (srov. Žalm 104, 19–23). Žalm 104 je jedním z nejkrásnějších biblických chvalozpěvů na Hospodina, Boha Stvořitele. Vyzývá i k respektování řádu času, řádu přírody. K řádu, jehož narušení se nikdy nevyplácí, a naopak je vhodné

12.06.20

NOC KOSTELŮ

Učinil jsi měsíc k určování času...
Přivádíš tmou.

NOC

se snese... Slunce vychází...
Člověk vyjde za svou práci.

Srov. Ž 104, 19–23

VIRTUÁLNĚ
Z ČESKOBUDĚJOVICKÉ DIECÉZE

PROLIDI.ONLINE

PŘEDNÁŠKY

- "BOŽÍ SLUŽEBNÍK BISKUP JOSEF HLOUCH" | P. PROF. MARTIN WEIS
- "PO STOPÁCH SV. JANA NEPOMUCKÉHO V NEPOMUKU" | P. JIŘÍ ŠPIRÍK A ŠTĚPÁNKA KODÝTKOVÁ

KOMENTOVANÉ PROHLÍDKY

- JINDŘICHŮV HRADEC
- KOSTELY NANEBEVZETÍ PANNY MARIE A SV. KATEŘINY
- ČESKÉ BUDĚJOVICE
- KLÁŠTERNÍ KOSTEL OBĚTOVÁNÍ PANNY MARIE
- TÁBOR - KLOKOTY
- KOSTEL NANEBEVZETÍ PANNY MARIE

*Detailní program naleznete na webu prolidi.online
od 6. června 2020

i výhodné jej hledat i v lidských a společenských vztazích. Papež František a minimálně jeho dva předchůdci by asi mluvili o integrální ekologii.

Je na místě poděkovat i za finanční podporu Ministerstvu kultury ČR, které přispívá na propagační materiály a za budějovické rád děkuji i statutárnímu městu České Budějovice za podobnou podporu v našem městě. Díky i dalším samosprávám, které na více místech podporují Noc kostelů příspěvkem, či poskytnutím výlepových ploch a podobně.

A konečně mi dovoluji použít můj oblíbený obraz, ke kterému mě přivedla kniha jednoho biblického teologa. V hebrejské abecedě najdeme dvě velice podobná písmena **he n a cheth n**. To první je znělé, příjemné na poslech, má význam veskrze pozitivní a jeho podoba a význam názvu označuje otevřené okénko. To druhé je neznělé, až chraplavé, „tahá za uši“ a jeho podoba i význam názvu ukazuje na okénko uzavřené. To první bychom našli například ve zvolání *hallelujah*, nebo dokonce v Božím jménu, druhé pak často ve slovech, která jsou dvojznačná, víceznačná, nebo dokonce vysloveně negativní. A záměnou písmenek, respektive jen miniaturní úpravou, lze zaměnit dobré a zlé, kladné a záporné, nebo dokonce pozhánání a zlořečení. A praktičtěji řečeno: každý si dokáže představit rozdíl mezi domem (třeba i kostelem), který se větrá a tím, který se nevětrá. Na jedné straně čerstvost, zdraví, světlo a na straně druhé plíseň, hníloba, nemoc, nákaza... Stačí pouze trochu pootevřít – naše příbytky, kostely a především srdce.

Pokud i naše Noc kostelů bude malým příspěvkem k otevřenosti našich srdcí, naší víry, bude to pro autora těchto řádků mimořádným potěšením. Všechny informace o programu jsou na www.nockostelu.cz a pořadatelé je průběžně doplňují.

Přeji nám všem „Dobrou noc“.

Štěpán Hadač,
koordinátor Noci kostelů v diecézi

Diecézní pouť 2020

Zveme všechny věřící na Diecézní pouť, která se bude konat 3. října 2020 v Českých Budějovicích s názvem „Vzhůru k vodám“. Celá pouť je ke cti sv. Jana Nepomuckého. Konkrétní program zveřejníme později, ale už nyní vás můžeme pozvat na zajímavé **přednášky** od biskupa Pavla Posáda, P. Marka Orko Váchy, manželů Imlaufových a P. Prof. Martina Weise.

Zároveň připravujeme i **doprovodný program**: Divadlo o sv. Janu Nepomuckém, paralelní program pro děti, komentované prohlídky nově opraveného klášterního kostela a samozřejmě možnosti svátosti smíření a adorace. Mladé zveme už den předem 2. října na **Večer mladých**, který pořádá Diecézní centrum pro mládež.

Pastorační středisko

PREMIÉRA KONCERTU RODIN on-line v předvečer Mezinárodního dne rodiny

Nevím, zda jste někdy četli drobné dílko Karla Čapka Jak se dělá film. Když jsem ho před lety četla, výborně jsem se přitom bavila. To jsem ale vůbec netušila, že kromě role filmového diváka mě někdy po mnoha a mnoha letech (tedy ve zralém věku, kdy už člověk moudře zvažuje své aktivity poučen svými limity a životními zkušenostmi) ve filmové oblasti čeká netušené pole aktivit.

V době útlumu mezilidského kontaktu, zákazu společenských akcí od svateb, oslav všeho druhu a sportovních klání po kulturní události, jsme stáli s kolegyní před rozhodnutím, zda Koncert rodin, který se tak povedl v loňském roce, pro letošek zrušit. Ale každý přece dává něco na YouTube, proč by se tam nemohl ocitnout Koncert rodin a proč by celý nemohl proběhnout on-line?

Karel Čapek kromě jiného popisuje: *lidé u filmu* jsou ti, kteří film opravdu dělají a točí, tedy scenáristé, režiséři, operatéri, herci a tak dále až po technický personál...Hudebních vystoupení nebylo zrovna málo, z rodinného muzicírování poslalo své nahrávky celkem 18 rodin. Z průběhu jejich nahrávání vám zprávu těžko podáme, máme k dispozici jejich úžasné finální verze.

Pro obsazení funkce scénáristů, dramaturgů, operatérů, režisérů, herců, klapků, osvětlovačů, zvukařů a střihačů jsme měli k dispozici celkem jen čtyři osoby, kterým patří velký dík. I přes jejich nasazení do více rolí, tzv. až nadoraz, se pochopitelně některé role jednoduše nekonalý. A tak přišlo dramatické finále

dokončení „díla“, kdy neúprosný čas hrozil a nakonec všechny aktéry dovedl k naprosté odevzdání. Slovy Karla Čapka: Pak teda se to všechno ještě jednou slepí dohromady, a *největší filmová událost sezóny (upravme dle našich podmínek – života Diecézního centra pro rodinu)* je konečně hotová.

Zkrátím to: dělali jsme, co jsme mohli, jako ostatně „lidé“ u každého filmu. A výsledek? Téměř hodinový pořad k oslavě rodiny, její vnitřní síly, soudržnosti, umu, odvahy a možná po zhlédnutí koncertu na YouTube kanálu Pastoračního střediska najdete pro rodinu ještě další přívlastky. Bude pro nás milé, pokud nám své dojmy z koncertu a názory na rodinu vůbec sdělíte.

A ještě něco: v noci po premiéře koncertu spadl těsně před uzávěrkou červnového čísla Setkání do mailové schránky tento vzkaz pro všechny účinkující i zainteresované:

Koncert rodin on-line přinesl do naší rodiny včerejšího večera mnoho milých tónů, úsměvů a celkově radosti. A proto bychom chtěli všem interpretům z celého srdce poděkovat za jejich chuť společně tvořit a podělit se o to, ne vždy to je lehké, sami to známe J. V neposlední řadě patří také poděkování všem, kteří se podíleli na organizaci tohoto krásného projektu. Radost, kterou jste všichni společně darovali, se vám vrací! S přáním radostných a klidných dnů rodina Kümmelova z Jarošova nad Nežárkou

*S velkou vděčností se k tomuto přání připojuje
Alena Poláčková, vedoucí centra pro rodinu*

Třicáté narozeniny Bigy

Vážení přátelé, připravili jsme pro Vás průřez historií Biskupského gymnázia Jana Nepomuka Neumanna. Naše škola totiž v září oslaví kulatých 30 let od svého založení. Až do konce kalendářního roku se budeme každý měsíc ptát zaměstnanců a významných hostů, co pro ně Biskupské gymnázium znamená a co mu přejí do dalších let. Můžete se tedy těšit na sedm pokračování našeho povídání.

V dnešním díle dostanou prostor ke svým vzpomínkám dva významní političtí představitelé našeho města a kraje – Ing. Jaromír Talíř a RNDr. Jan Zahradník. Jaké mají vzpomínky na dobu vzniku Biskupského gymnázia a co mu přejí do dalších let? To si můžete přečíst na následujících řádcích.

Ing. Jaromír Talíř
– bývalý primátor města,
člen rady školy

Z doby vzniku Biskupského gymnázia Jana Nepomuka Neumanna mi v paměti utkvěla jedna silná vzpomínka. Byl jsem tehdy primátorem města Č. Budějovice a město bylo zřizovatelem základní školy, která v té době sídlila v dnešních prostorách gymnázia. Tehdy, přesné

datum si již nepamatuji, se zde uskutečnila velmi emotivní schůzka s rodiči žáků, kteří tuto základní školu navštěvovali. Ti se obávali o to, co bude s jejich dětmi, když zde má být církevní gymnázium. Dodnes vzpomínám, jak jsem se snažil tlumit bouřlivou atmosféru a rozhořčení rodičů, což se mi doufám podařilo. Se vznikem gymnázia je také spojeno jméno Františka Bendy, tehdy náměstka pro školství na českobudějovické radnici. Nicméně získání budovy pro gymnázium nebylo jednoduché. My starší si ještě pamatujeme, jak na fasádě budovy, směrem do Senovážného náměstí, dlouho prosvítal za komunistů zde vyvedený nápis: Lenin žil, žije a bude žít. Přesto, že byl v roce 1990 schválen zákon č. 298/1990 Sb., který vrátil budovy sestrám boromejkám, převod těchto majetků na zřizovatele gymnázia – českobudějovické biskupství, probíhal postupně a nějakou dobu trval. Kostel sv. Rodiny patřil ještě dlouho Ministerstvu vnitra,

kteří zde mnělo archiv. Gymnázium, které bylo původně zamýšleno jako česko – německé, si postupně získalo velmi dobrou pověst. I dnes poskytuje absolventům velmi solidní vzdělání v oblasti cizích jazyků. V průběhu času jej absolvovala nejen moje dcera a později nejmladší syn, ale dnes je již navštěvuje moje vnučka. Se vznikem základní církevní školy, která je součástí gymnázia, mám spojení také vzpomínku. Když jsme tehdy přivedli nejmladšího syna k zápisu do 1. třídy, tak se nakonec paní učitelka omlouvala: víte, ale tato škola bude od tohoto roku církevní. Ujistili jsme paní učitelku, ať nemá obavy, protože právě kvůli tomu tam syna dáváme. S gymnáziem jsem spojen i dosud, protože jsem byl zřizovatelem jmenován členem školské rady této vzdělávací instituce. Třicet let je v životě člověka již dospělost. V existenci instituce je to pouhé mládí. Přeji tedy gymnázium, aby zůstalo i nadále mladé a aby prostřednictvím svých pedagogů a absolventů vnášelo do naší společnosti především tolik potřebnou víru, naději a lásku.

RNDr. Jan Zahradník
– bývalý hejtman Jihočeského
kraje, poslanec PČR

Sametová revoluce 1989. Čas opo-
nou trhnul a změněn byl svět. Bylo
toho najednou tolik, co člověka oslo-
vovalo, co mu dávalo naději, že svět
může být jiný, než dovoluvali pláno-
vači komunistického režimu. Jednou
z takových událostí je vznik Biskup-
ského gymnázia.

Vzpomínám si, že to začalo hned počátkem roku 1990. Absolventi bývalého Jirsíkova gymnázia, kteří ještě na začátku padesátých let maturovali v osmiletém studiu, založili spolek

Vzdělávací a sirotčí ústav ctihodných sester sv. Karla Boromejského v roce 1902;
Zdroj: www.fotohistorie.cz

Stará nemocnice v místech dnešní hlavní pošty – tam pracovaly sestry Boromejky.
Budova byla zbořena roku 1913.; Zdroj: www.fotohistorie.cz

přátel této významné budějovické střední školy. Byli to Václav Kulhánek, Jan Linhart, Jiří Krbec, Václav Šulista, Jan Mádl a další. Vše svou osobností spojoval tehdejší českobudějovický biskup Miloslav Vlk, rovněž absolvent našeho gymnázia a spolužák jmenovaných pánů. Mne tehdy velmi poctilo, že mne pozvali mezi sebe, byť jsem tam maturoval až v roce 1967 a od zářné doby Jirsíkova gymnázia mne dělila téměř dvě desetiletí. A právě tito pánové, inspirovaní panem biskupem Vlkem, pojali myšlenku založit v Českých Budějovicích Biskupské gymnázium. A jednali rychle, protože už v roce 1990 začala výuka v pronajatých prostorách základních škol. Na začátku roku 1991 se na mne obrátil zakladatel gymnázia pan biskup Miloslav Vlk s návrhem, abych se ujal funkce ředitele a vznikající školu vedl a stabilizoval. Byla to pro mne velká čest a zároveň velké dilema. Již tenkrát jsem nosil v hlavě myšlenku založení soukromého gymnázia a pracoval na jejím uskutečnění. Musel jsem proto tuto nabídku pana biskupa s díky odmítnout. Krásný dopis, který mi pak pan biskup Vlk napsal, patří dodnes k relikviím Česko anglického gymnázia, které jsem v roce 1992 založil.

Ředitelem Biskupského gymnázia se pak stal Zdeněk Dvořák, který z něj udělal jednu z nejlepších škol nejen v Českých Budějovicích. Rád si připomínám ještě jednu vzpomínku. Někdy v roce 1994 mne ředitel Zdeněk Dvořák požádal, zda bych přijel funkci předsedy maturitní komise u prvních maturitních zkoušek v historii školy. Maturitní zkoušku tehdy skládala jediná studentka, nevidomá dívka, která studovala individuální formou. Předvedla vynikající výkon a já si myslím, že tím předznamenala skvělou úroveň, kterou mají maturitní zkoušky na BiGy dosud. Přeji Biskupskému gymnáziu do dalších let *vivat, crescat, floreat*.

Z historie naší školy (2. díl)

V prvním díle našeho historického ohlédnutí jsme opustili Budějovice v roce 1904, kdy radní města rozhodli o zbourání věže Mandy a rozebrání části hradeb. Vznikl tedy prostor pro stavbu budovy gymnázia. Tato budova ale není nejstarší částí naší školy.

Pokud se totiž podíváme na celý areál školy, je možné ho rozčlenit do čtyř základních bloků staveb: internát, kostel Sv. Rodiny, novodobá vestavba propojující internát a gymnázium a samotná budova gymnázia. Z těchto čtyř částí je nejstarší budova internátu. Jakou má tato část historii?

Pravděpodobně asi víte, že v minulosti náš současný internát sloužil jako městský sirotčinec. Do Českých Budějovic přišly v roce 1850 Milosrdné sestry svatého Karla Boromejského. Sestry pracovaly v nemocnici, která stála přibližně na místě současné hlavní pošty. Boromejky ale ke své činnosti potřebovaly vlastní areál kongregace. Jako nejvhodnější místo pro toto sídlo se jevil prostor v dnešní ulici Karla IV. Stavba areálu rychle rostla a byla dokončena již ke konci 60. let 19. století. Součástí sídla kongregace se stal již zmíněný městský sirotčinec. Sestry tak pomáhaly nejzranitelnějším – dětem, o které se nikdo nestaral a které zůstaly na světě samy. Chovanci zde většinou byli do svého dvanáctého roku věku. Chlapci poté odcházeli do učení a dívky do služby.

Připravil Martin Maršík

Personalialia

A. Životní jubilea:

P. Andrej Ľudovít Šabo, Opus J.S.S.
oslavil **26. 5. 2020** své třicáté páté narozeniny.

R. D. Prof. PaedDr. ThDr. MUDr. Jaroslav Kašparů, Ph.D.
oslavil **14. 5. 2020** své sedmdesáté narozeniny.

Oběma jubilantům upřímně blahopřejeme.

B. Výročí kněžského svěcení:

P. Mgr. Petr Maxmilián Koutský, CFSsS
oslavil **5. 6. 2020** své desáté výročí kněžského svěcení.

P. Mgr. Jiří Můčka, OMI
oslavil **21. 5. 2020** své patnácté výročí kněžského svěcení.

P. Mgr. Josef Mendel, SDB
oslavil **28. 5. 2020** své dvacáté páté výročí kněžského svěcení.

K výročí kněžského svěcení upřímně blahopřejeme.

Z diáře otce biskupa VLASTIMILA KROČILA

7. 6.	10:30	Křemešník: Slavnost Nejsvětější Trojice
9. 6.	9:30	Č. Budějovice, Kanovnická 18:
Setkání vikářů a Kněžské rady
11. 6.	17:00	Č. Budějovice, klášterní kostel a katedrála:
Slavnost Těla a Krve Páně
13. 6.	10:00	Č. Budějovice, katedrála: Jáhenské svěcení
19. 6.	18:00	Č. Budějovice, kostel Božského Srdce Páně:
Slavnost Nejsvětějšího Srdce Páně
21. 6.	10:30	Veselí nad Lužnicí: Svátost biřmování
23. 6.	9:30	Sepekov: Setkání kněží vikariátu Písek
24. 6.	14:00	Č. Budějovice (místo bude upřesněno):
Předávání maturitních vysvědčení Bigy
25. 6.	13:00	Praha: Ekonomicko-právní komise ČBK
28. 6.	9:00	Č. Budějovice, katedrála: Svátosti biřmování
30. 6.	9:00	Mladá Vožice: Setkání kněží vikariátu Tábor

Změna vyhrazena.

Nověna

a Zasvěcení českobudějovické diecéze

V období od 4. do 13. května 2020 se duchovní život naší diecéze soustředil na devítidenní modlitbu a na slavnost Zasvěcení českobudějovické diecéze Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Při této příležitosti vydal otec biskup Vlastimil pastýřský list, z něhož vyjímáme:

„Maria je nám vzorem, jak plnit Boží vůli. Maria nám ukazuje cestu, po níž máme kráčet, ona nás přivádí k svému Synu, Ježíši Kristu, Spasiteli světa. Neposkvrněné Srdce Panny Marie je velmi výmluvným a symbolickým výrazem nejen jejího vztahu k Bohu, ale i k nám lidem; její Srdce je čisté, otevřené a hořící láskou. Ne náhodou Panna Maria ve svém poselství sdělila třem pasáčkům: „...a nakonec mé Neposkvrněné Srdce zvítězí!“ Poslední slovo nebude mít zlo, strach nebo smrt, ale Láska! I pro nás platí, co kdysi Ježíš řekl apoštolům: „Ve světě budete mít soužení. Ale buďte dobré mysli. Já jsem přemohl svět“ (Jan 16,33). A kardinál Josef Ratzinger, ještě jako prefekt Kongregace pro nauku víry v roce 2000, řekl: „Fatimské poselství nás vybízí k tomu, abychom tomuto příslibu důvěřovali.“

Právě v této době, kdy koronavirová pandemie ohrožuje zdraví lidí a bude mít nedozírné následky na ekonomiku, sociální vztahy, kulturu i veřejný život, je zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie mimořádně důležité. Podle Mariina příkladu a jejího prostřednictvím se hlásíme k Bohu, Prameni života a milosti. Jde o akt víry. A právě víru chceme prohlubovat, upevňovat a šířit v tom prostředí, kde žijeme. Neposkvrněné Srdce ať je naším útočištěm a cestou, která nás přivádí stále blíže k našemu

Pánu, dobrotivému, milosrdnému a nejvyššímu spravedlivému Bohu!“ (celé znění pastýřského listu najdete na www.bcb.cz)

Otec biskup se každý den modlil na významných mariánských poutních místech ve všech vikariátech a prosil:

- za odvrácení koronavirové pandemie;
- za trpící, opuštěné a zemřelé v důsledku pandemie;
- za naše rodiny;
- za obnovení a prohloubení náboženského života v naší diecézi.

Slavnostní zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie se uskutečnilo v poutním kostele na Dobré Vodě u Nových Hradů ve středu 13. května 2020. Vlastní zászvětnou modlitbu přednesl otec biskup před sochou Panny Marie Fatimské, kterou Svätý Otec Jan Pavel II. požehnal v květnu 1991 na náměstí sv. Petra v Římě.

Všechny obřady byly živě přenášeny na internetu. Na internetu byla připravena i obsáhlá brožura určená k osobní meditaci pro ty, kteří se chtěli duchovně sjednotit s úmyslem devítidenní modlitby. Věřící, přestože byl od sebe fyzicky vzdáleni, tak mohli vytvořit velké modlitební společenství místní církve.

Petr Samec; Fota: Michal Klečka / Člověk a víra